

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Ateliér trvale udržitelného rozvoje České krajiny, z.s.**, IČO: 22904981
sídlem Břežany nad Ohří, 413 01 Budyně nad Ohří
zastoupeného advokátem MgA. Mgr. Pavlem Krylem
se sídlem Na Baště sv. Jiří 7/258, 160 00 Praha 6

proti

žalovaný: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti: **Českomoravský štěrk, a.s.**, IČO: 25502247
sídlem Mokrá 359, 664 04 Mokrá – Horákov
zastoupené advokátem JUDr. Tomášem Sequensem
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 21.3.2019,
č.j. MZP/2019/430/152, sp.zn. R/3691

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti závěru zjišťovacího řízení – rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy IV ze dne 13.9.2018, č.j. MZP/2018/530/1370 (dále též jen „rozhodnutí MŽP“). Rozhodnutím MŽP bylo vysloveno, že záměr „Zefektivnění technologie úpravy suroviny - pískovna Milhostov“ (dále též jen „záměr“) nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“).
2. Ze spisového materiálu vyplynulo, že oznamovatel (osoba zúčastněná na řízení) podal dne 10.11.2017 oznámení záměru podle § 6 zákona EIA s tím, že se (po novele zákona EIA účinné od 1.11.2017) jedná o změnu záměru naplňujícího dikci bodu 79, tj. o změnu záměru podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA.
3. MŽP jako příslušný úřad podle zákona EIA zahájil zjišťovací řízení, oznámení záměru bylo zveřejněno a informace o jeho zahájení byla zaslána dotčeným správním úřadům a dotčeným územním samosprávným celkům. MŽP po proběhlém zjišťovacím řízení vydalo podle ust. § 7 odst. 6 zákona závěr zjišťovacího řízení – rozhodnutí ze dne 9.1.2018 č.j. ENV/2018/2719, MZP/2018/530/77, v jehož výrokové části konstatovalo, že záměr „Zefektivnění technologie úpravy suroviny - pískovna Milhostov“ nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona EIA.
4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce jako dotčená veřejnost dle § 3 písm. i) bod 2 zákona EIA rozklad, o němž rozhodl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 26.6.2018 č.j. MZP/2018/430/302, kterým rozhodnutí MŽP ze dne 9.1.2018 č.j. ENV/2018/2719, MZP/2018/530/77 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Následně bylo vydáno rozhodnutí MŽP a k rozkladu žalobce napadené rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že je spolkem založeným již dne 2.2.2011. Jeho hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, a je tedy tzv. dotčenou veřejností ve smyslu § 3 písm. i) bodu 2 zákona EIA. Žalobu podal podle § 7 odst. 9 zákona EIA. Má za to, že pro realizaci záměru je nutné provést celý proces posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona EIA, nikoliv pouze zjišťovací řízení. Správní orgány rovněž pochybily, pokud předmětem posouzení vlivů na životní prostředí dle zákona EIA byl záměr, kterým je pouze změna úpravy vytěžené suroviny v pískovně (z tzv. „suché“ na tzv. „mokrou“ úpravu), a nikoli celé znovuoobnovení provozu pískovny, kde již v této době měla být dávno ukončena těžba i rekultivace. Následně uvedené žalobní body respektují strukturu žaloby.
6. 1) Osoba zúčastněná na řízení (oznamovatel) není v současnosti oprávněn provádět těžbu. Žalobce nejprve popsal průběh předcházejícího řízení ve vztahu k záměru, resp. „Pískovně Milhostov“. Uvedl, že v roce 2004 byl předmětem zjišťovacího řízení dle § 7 zákona EIA předchozí záměr rozšíření pískovny šterkopísků z tehdejších 1,3 ha na území o výměře 39 ha, označený jako „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ (dále též jen „původní záměr“). K původnímu záměru vydal Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství dne 8.9.2004 závěr zjišťovacího řízení č.j. 3145/ZZ/ZR/BA/04,

podle něhož původní záměr nebude posuzován podle zákona EIA (dále též jen „závěr zjišťovacího řízení z roku 2004“). Mokrý úprava suroviny (která je jediným předmětem nyní posuzovaného záměru) nebyla v roce 2004 předmětem zjišťovacího řízení ani jako varianta, neboť byla v oznámení původního záměru z posouzení výslovně vyloučena (viz s. 6 oznámení původního záměru: „*Předmětem oznámení není mokrá úprava štěrkopísků, a to ani jako varianta úpravy...*“). Pro původní záměr následně vydal Obvodní báňský úřad pro území kraje Karlovarského (dále též jen „OBÚ“) dne 24.11.2004 povolení činnosti prováděné hornickým způsobem (dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu) dle § 19 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále jen „povolení ČPHZ“). Poté tehdejší těžební organizace v roce 2013 ukončila v pískovně těžební činnost, a OBÚ proto rozhodnutím ze dne 26.11.2015 (opět formou povolení ČPHZ) povolil plán zajištění. OBÚ následně vydal dne 4.11.2016 další povolení ČPHZ, č.j. SBS 30161/2016/OBÚ-08, o změně plánu zajištění, což zahrnovalo přípravné práce potřebné pro znovuzahájení dobývání ložiska.

7. Ve výroku tohoto pravomocného, a tedy i závazného rozhodnutí OBÚ se výslovně uvádí, že: „*Před znovuzahájením dobývání ložiska, které bude projednáno v navazujícím správním řízení o žádosti ve věci povolení činnosti prováděné hornickým způsobem dle změny plánu zajištění, bude vyřešeno ...*“ (podmínka č. 3. výroku). - „*Dobývání ložiska může být zahájeno až na základě rozhodnutí vydaného v navazujícím správním řízení o povolení ČPHZ v rozsahu změny dokumentace „PVL – Štěrkopísky Milhostov“ z července 2004. Změnou PVL bude zejména řešen způsob úpravy vydobyté suroviny.*“ V odůvodnění rozhodnutí OBÚ se k tomu uvádí, že bude třeba „*schválení mokré úpravy suroviny*“. Takové řízení sice bylo u OBÚ dne 15.5.2017 předčasně zahájeno, ale nebylo v něm doposud nijak rozhodnuto, jelikož bylo usnesením OBÚ ze dne 12.10.2017 č.j. 33613/2017/OBÚ-08 přerušeno do 31.3.2018 a následným usnesením ze dne 4.4.2018 č.j. SBS 09348/2018/OBÚ08 pak bylo přerušeno do 30.9.2018, neboť nebylo provedeno nezbytné posouzení vlivu záměru na životní prostředí. Až na základě vydání napadeného rozhodnutí oznámil OBÚ dne 25.4.2019 pokračování v řízení a nařídil na 13.5.2019 ústní jednání spojené s místním šetřením. Z uvedeného je zjevné, že v současnosti v této pískovně není těžební organizace (oznamovatel) oprávněna provádět činnost prováděnou hornickým způsobem, tedy nemůže provádět těžbu (dobývání ložiska), a to ani s následnou suchou úpravou suroviny.
8. Podle žalobce žalovaný vycházel z nesprávných závěrů (se kterými se ministr v napadeném rozhodnutí ztotožnil a na mnoha místech na ně odkazuje), že oznamovatel údajně „*v současné době může provádět těžbu na ložisku o roční kapacitě do 500 kt, tedy těžít a expedovat dané množství štěrkopísku upraveného suchou cestou, pouze není možno provádět mokrou úpravu*“ (str. 17 a totožně i str. 20 rozhodnutí MŽP). Opak je pravdou, oznamovatel (osoba zúčastněná na řízení) podle žalobce ve skutečnosti nic z toho činit nemůže. Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit ani sdělení OBÚ ze dne 2.3.2018 (na které MŽP i ministr ve svých rozhodnutích opakovaně odkazují), které je podle žalobce zjevně chybné a nepravdivého obsahu. OBÚ se v něm v patrné snaze pomoci těžaři snaží uměle vykonstruovat teorii, že do doby povolení činnosti prováděné hornickým způsobem údajně nelze pouze provádět dobývání „*v rozsahu dokumentace „Plán zajištění, pískovna Milhostov – změna č. 06/2016“ z 06/2016 (změna technologické úpravy suroviny ze suché na mokrou), která byla povolena rozhodnutím č.j. SBS 30161/2016/OBÚ ze dne 4.11.2016*“. Nepravdivost a účelovost tohoto tvrzení je zcela zjevná, a to z následujících důvodů:

9. a) Sdělení OBÚ ze dne 2.3.2018 je v rozporu se závazným výrokem pravomocného, vykonatelného a tedy pro všechny správní orgány závazného rozhodnutí OBÚ ze dne 4.11.2016, na které je ve sdělení paradoxně odkazováno, a kde se naopak uvádí, že dobývání ložiska, a to jakékoliv dobývání – lhotejno v jakém rozsahu, může být zahájeno až na základě rozhodnutí vydaného v navazujícím správním řízení o povolení ČPHZ, když v takovém řízení musí být nejprve znovuzahájení dobývání ložiska projednáno, b) rozhodnutím OBÚ ze dne 4.11.2016 nebylo povoleno žádné dobývání, ale pouze přípravné práce potřebné pro následné znovuzahájení dobývání ložiska, které jsou vyjmenovány např. na konci prvního odstavce na str.3 uvedeného rozhodnutí („...*vypracoval výše uvedenou změnu plánu zajištění, která zahrnuje přípravné práce potřebné pro znovuzahájení dobývání ložiska a spočívá v rekonstrukci poničeného přívodu el. energie v prostoru pískovny, přívodu technologické vody do pískovny, vytvoření jámy ve vytěžené části ložiska pro technologickou vodu, terénních úpravách prostoru staré těžebny (po schválení mokré úpravy suroviny bude využíván pro ukládání hmot pro sanace a rekultivace pozemků dotčených dobýváním) a rekonstrukci stávající úpravárenské linky.*“ Všechny tyto přípravné práce již navíc oznamovatel realizoval, k čemuž by podle absurdního výkladu OBÚ ani nebyl oprávněn (mohl by je provést až po následném povolení ČPHZ).
10. Bylo tak zákonnou povinností MŽP postupovat v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu a sdělení OBÚ, které pro něj závazné není, hodnotit dle své úvahy, přičemž MŽP mělo pečlivě přihlížet i k tomu, co v řízení uvedl žalobce, který ministerstvo na výše uvedené ve svém vyjádření ze dne 28.12.2017 (a též v následném prvním i druhém rozkladu) marně upozorňoval. Pokud by tak ministerstvo učinilo, nemohlo by než dospět k výše uvedeným závěrům – že oznamovatel v současnosti není oprávněn provádět těžbu. Zcela chybný je tak závěr MŽP, že oznamovatel může „*těžít a expedovat dané množství šterkopísku upraveného suchou cestou*“, a z těchto zcela nesprávných závěrů pak vychází rozhodnutí MŽP a napadené rozhodnutí.
11. 2) Žalobce dále poukázal na předcházející vyjádření MŽP jako ústředního správního úřadu z hlediska zákona EIA, vydané dne 6.9.2017 pod č.j. MZP/2017/710/688 (dále jen „*vyjádření MŽP ze dne 6.9.2017*“), ve kterém MŽP dospělo mimo jiné k těmto závěrům: i. „*v dotčeném území došlo k poměrně závažné změně podmínek, a sice k vyhlášení národní přírodní památky Bublák a niva Plesné v březnu 2017*“; a ii. „*znovuobnovení těžby se předpokládá v období, se kterým se v rámci zjišťovacího řízení nepočítalo, těžba byla de facto posouzena pouze na období let 2004 – 2013 s následnou rekultivací, tzv. existuje riziko i dalších změněných podmínek v dotčeném území*“; a iii. „*dle aktuálního znění zákona EIA vyžaduje těžba o výše uvedených parametrech provedení celého procesu posuzování vlivů na životní prostředí, nikoliv pouze zjišťovací řízení*“. Uvedené vyjádření MŽP ze dne 6.9.2017 bylo tzv. rozhodujícím vyjádřením ministerstva dle § 23 odst. 3 zákona EIA ve znění do 31.10.2017.
12. 3) Dle přesvědčení žalobce mělo přinejmenším pro realizaci úzce vymezeného záměru (ve skutečnosti však pro celé znovuoobnovené dobývání ložiska) proběhnout celé posuzování dle zákona EIA, nikoliv jen zjišťovací řízení, a to z následujících důvodů:
13. a) Nynější dobývání ložiska nebylo vůbec posouzeno z hlediska vlivů na životní prostředí. Pro původní záměr byl vydán závěr původního zjišťovacího řízení před více než 14 lety (8.9.2004), a to s předpokladem doby těžby, a tedy i ovlivnění životního prostředí 5 – 9 let, tj. do r. 2009-2013, tedy z něj již nelze jakkoliv vycházet i bez ohledu na zásadní změnu v

procesu úpravy suroviny, neboť v průběhu uplynulé doby více než 14 let od jeho vydání se nepochybně změnil stav životního prostředí v dané oblasti, navíc těžba měla skončit již před 9 až 5 lety. Oproti tomu nyní oznamovatel i ministerstvo předpokládá ukončení těžby až mezi lety 2020 až 2047 (uvedeno v oznámení záměru na str. 10, 20 a 83, jakož i ve výroku rozhodnutí MŽP na jeho první straně); a navíc v současnosti již měla být ukončena i rekultivace, která dle oznámení původního záměru měla být dokončena do 5 let od ukončení těžby. Dokladem změny faktického stavu životního prostředí, ale i jeho právní ochrany, je např. vyhlášení Národní přírodní památky Bublák a niva Plesné v r. 2017 (dále jen „NPP Bublák“), popsané např. v § 1 odst. 2 vyhlášky MŽP č. 105/2017 Sb., o vyhlášení Národní přírodní památky Bublák a niva Plesné a stanovení jejích bližších ochranných podmínek. Je též třeba zdůraznit, že dle územního plánu obce Milhostov je niva říčky Plesná součástí regionálního biokoridoru č. 24 a funkčního biocentra č. 4 „Bublák – Doubrava“, přičemž se jedná o přírodě blízký tok s pestrou mozaikou biotopů, kde se střídají mokřadní olšiny a vrbiny s vlhkými a mokřými loukami, rákosinami a rašeliníšti. Jedná se o druhé nejvýznamnější mofetové pole v Chebské pánvi a jedno z přírodně nejceněnějších území Karlovarského kraje, které má být ponecháno spontánnímu vývoji.

14. Výše uvedené žalobce uvádí proto, že oznamovatelem nově zřízená (v souvislosti s předmětným záměrem, jehož je funkční součástí) sedimentační jímka je od koryta říčky Plesná vzdálena pouze cca 160 metrů. V napadeném rozhodnutí se sice uvádí, že oznamovatel předložil sdělení Správy CHKO Slavkovský les, podle kterého nebyl zaznamenán žádný negativní vliv předmětného záměru na NPP, to však neznámá, že k tomu nemůže dojít v budoucnu (nebo že k tomu již došlo, jen to zatím nebylo zaznamenáno).
15. Oznamovatel podle žalobce pochybil, když se ve svém oznámení záměru soustředil jen a pouze na změnu úpravy suroviny, aniž by řešil cokoliv jiného, a stejně tak pochybilo i MŽP a následně ministr, kteří zcela nedostatečně posouzení akceptovali a převzali do svých rozhodnutí. Zcela neposouzeno tak zůstalo to jediné podstatné, a to vliv celé pískovny na životní prostředí, který pro současný ani budoucí stav nikdy posouzen nebyl. Neposouzeno tak zůstalo např. i ministerstvem správně uváděné (ve výše uvedeném vyjádření MŽP ze dne 6.9.2017) riziko i dalších změněných podmínek v dotčeném území, kterými se oznamovatel (ani MŽP a ministr) vůbec nezabýval, když vliv pískovny na území nijak neřešil, neboť se zaměřil výhradně na velmi úzce vymezené vlivy změny úpravy suroviny. Oznamovatel a MŽP tedy posuzuje vždy jen vliv změny úpravy suroviny na jednu konkrétní složku životního prostředí, když vždy akcentuje a vychází z toho, že posuzuje výhradně tuto modifikaci technologie. Účelově tím ovšem „uniká“ z povinnosti posoudit vliv celé pískovny na danou složku životního prostředí, který pro současný ani budoucí stav nikdy posouzen nebyl a který by logicky vypadal (a dopadl) zcela jinak, než když se z něj účelově (a nesprávně) separuje jedna samostatná část.
16. Uvedené je dobře patrné např. u posouzení kumulace vlivů s jinými záměry, kde oznamovatel i MŽP výslovně uvádí, že posuzuje jenom kumulace vlivů ze změny v úpravě suroviny (ze suché úpravy na mokrou úpravu), a že kumulace z těžby a z expedice suroviny (výrobků) není předmětem tohoto oznámení záměru. Totéž se však týká posouzení vlivů na dopravu (viz str. 4 rozhodnutí MŽP: „*Expedice není předmětem tohoto oznámení záměru.*“), i na téměř všechny složky životního prostředí – viz např. (i) kapitola „Biologická rozmanitost“ na str. 24 a 25 oznámení záměru, řešící pouze prostor pro

mokrou úpravu suroviny (navíc vycházející z toho, že si oznamovatel na daném prostoru záměr již realizoval, aniž by předem posoudil vlivy na životní prostředí), nebo (ii) kapitola „Rizika havárií vzhledem k navrženému použití látek a technologií“ na str. 35 oznámení záměru, řešící pouze „Provoz technologické linky na mokrou úpravu suroviny“ a nic jiného z provozu celé pískovny, dopravy, atd., nebo (iii) celá kapitola „C. Údaje o stavu životního prostředí v dotčeném území“, která řeší výhradně „partie s umístěnou technologickou linkou na mokrou úpravu suroviny“ a „doprovodné stavby“ (viz např. str. 37 oznámení záměru), nebo (iv) hodnocení vlivů na faunu a flóru, také řešící pouze takto úzce vymezenou plochu (str. 49 až 51 oznámení záměru), nebo (v) hodnocení vlivů spojených se změnou funkčního využití krajiny, taktéž řešící jenom vlivy změny způsobu úpravy suroviny v zájmové ploše dna pískovny (str. 62 oznámení záměru), nebo (vi) hodnocení vlivů hluku, které se opírá o akustické posouzení, řešící ovšem pouze hluk při úpravě suroviny mokrou cestou a nic jiného, atd.

17. Oznamovatel navíc opakovaně zdůrazňuje (a MŽP to bohužel zcela přejímá), že předmět záměru již zbudoval a zprovoznil, čímž se orgány státní správy snaží postavit „před hotovou věc“. Opomíná však dodat, že tak učinil, aniž by si nejprve zajistil zákonem vyžadované posouzení záměru dle zákona EIA, a to alespoň ve zjišťovacím řízení. Nelze tedy vycházet z toho, že vše již je (v podstatě nezákonně) zbudované, a nemá tak smysl nic posuzovat, neboť tento stav v rozporu se zákonem způsobil oznamovatel. Naopak je třeba posuzovat stav životního prostředí, jako by zde záměr ještě zbudován nebyl, tedy např. před vyhloubením rozsáhlých jímek a jejich zatopením vodou apod. MŽP při posouzení záměru a vydání rozhodnutí postupovalo zcela opačně, a tedy chybně. Celé oznámení záměru je ze shora uvedených důvodů koncepčně zcela chybné a nelze z něj vůbec vycházet. Pokud tak MŽP učinilo, zatížilo své rozhodnutí vadou nezákonnosti.
18. Žalobce dále poukázal na způsob, jakým se MŽP na str. 20 a 21 rozhodnutí pokusilo vypořádat s výše uvedenou argumentací žalobce, která byla součástí jeho písemného vyjádření ze dne 28.12.2017. Z „vypořádání“ na str. 20 rozhodnutí MŽP nelze než nabýt dojmu, že ministerstvo vůbec nepochopilo podstatu této žalobcovy zásadní výhrady. Argument ministerstva, že *„předmětem tohoto zjišťovacího řízení není samotná těžba, ale pouze změna technologie úpravy suroviny“*, bohužel nelze popřít, neboť jde i o žalobcem tvrzenou skutečnost. Právě to je ale špatně, neboť ze shora uvedených důvodů měla být předmětem tohoto zjišťovacího řízení i samotná těžba, nikoliv jen změna technologie následné úpravy (vytěžené) suroviny.
19. Na str. 21 je v rozhodnutí MŽP uvedeno, že *„vliv provozu pískovny, včetně suché úpravy suroviny, byl posouzen v roce 2004“*, což je pravda, ovšem nic to nemění na výše uvedeném, tedy na absenci posouzení vlivu celé pískovny na životní prostředí, který pro současný ani budoucí stav v roce 2004 ani v roce 2017/2018 posouzen nebyl. V roce 2004 se sice posuzoval vliv celé pískovny včetně suché úpravy suroviny, avšak jen pro historické období ukončené již před mnoha lety, a v roce 2017/2018 se sice řešil aktuální stav, avšak jen pro mokrou úpravu suroviny, bez ostatních vlivů z provozu pískovny. MŽP dále uvedlo, že oznámení záměru *„zohledňuje změny v území“*, což však dovozujeme z toho, že *„změny záměru popsané v kapitole B. jsou vlivy na jednotlivé složky ŽP popsány dle aktuálních dat v době zpracování oznámení záměru.“*. To je samozřejmé, nicméně problém je ten, že dle aktuálního stavu životního prostředí měly být posouzeny vlivy celého provozu těžebny,

což se nestalo. MŽP např. výslovně přiznalo neposouzení kumulace vlivů s jinými záměry či vlivů z dopravy (expedice) a další.

20. Uvedené argumentaci žalobce ministr přisvědčil při rozhodování o prvním rozkladu žalobce v tomto řízení. V rozhodnutí ministra ze dne 26.6.2018, č.j. MŽP/2018/430/302, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí MŽP, se na str. 4 uvádí: „*předmětný záměr by měl být ze strany ministerstva znovu posouzen ve zjišťovacím řízení ... a to nejen jako změna používané technologie, ale také jako změna samotného původního záměru, kde proběhly od roku 2004 stavební úpravy s předpokládaným prodloužením samotné těžby až do roku 2047*“. MŽP se však tímto závazným právním názorem nadřízeného orgánu neřídilo, když opětovně posuzovalo striktně jen změnu technologie. Rozhodnutím MŽP tak byl porušen § 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu.
21. Žalobce je toho názoru, že v souladu s principem předběžné opatrnosti bylo jediným správným a zákonným postupem učinit předmětem zjišťovacího řízení všechny změny původního záměru, tedy včetně pokračování samotné těžby v dalším časovém období a navíc o vyšší kapacitě. Na změnu doby těžby, která měla dle závěru původního zjišťovacího řízení skončit v r. 2013, avšak dle oznámení záměru a rozhodnutí MŽP se předpokládá až do r. 2047, tedy na rozdíl v délce 34 let, reagovalo rozhodnutí MŽP na str. 20 pouze obecným pojednáním na téma těžkostí při stanovení délky těžby. Tím však jen dosti okatě zakrývá fakt, že vlivy těžby byly v r. 2004 posouzeny jen pro období následujících max. 9 let, nikoli pro období následujících až 43 let. Vlivy těžby pro současné a budoucí období na jakoukoliv složku životního prostředí tedy nebyly ve smyslu zákona EIA nikdy posouzeny. V napadeném rozhodnutí ministr bohužel opustil své původně správné závěry, které zaujal v rozhodnutí ze dne 26.6.2018, což zdůvodnil především tím, že samotná těžba je dle jeho názoru již povoleným záměrem dle § 3 písm. m) zákona EIA, a předmětný záměr je tedy změnou již povoleného záměru dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA.
22. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že obnovení těžby v pískovně lze považovat za změnu záměru ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA, neboť tato změna již svojí kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, jelikož jde o zásadní prodloužení provozu významně překračující původní časové omezení při posuzování vlivů původního záměru na životní prostředí. Takové změny záměrů přitom dle uvedeného zákonného ustanovení podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí vždy. Na podporu této argumentace žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2018, č.j. 6 As 91/2018-74, z něhož citoval.
23. b) Žalobce poukázal na to, že původní záměr je nyní uveden v příloze č. 1 k zákonu EIA v kategorii I, pod bodem 79, tedy v současné době patří mezi záměry vždy podléhající posouzení, a to navíc mezi záměry, u kterých zajišťuje posuzování záměrů ministerstvo. Takové posuzování přitom v roce 2004 neproběhlo. Tato skutečnost přitom byla zohledněna i v závazném vyjádření MŽP ze dne 6.9.2017 a při rozhodování o prvním rozkladu v tomto řízení ji zohlednil i ministr. Na tuto skutečnost pak v rozhodnutí MŽP (ani následně v napadeném rozhodnutí) bylo reagováno pouze konstatováním na str. 21, že jde o tzv. změnu záměru, o čemž však není sporu.

24. c) Dále žalobce uvedl, že nebyly řádně zohledněny možné dopady záměru do krajinného rázu. Dle oznamovatele (str. 36 a 51 oznámení záměru) v krajině převládají pole (37,5 %), lesy (30 %) a zatravněné plochy (21 %). Pak je ovšem výraznou změnou v krajině, pokud se v ní namísto toho nově objeví vodní plochy o rozloze téměř 1 ha, když navíc dle oznamovatele „z jihu a východu zájmová plocha navazuje na obdělávané pole určené k těžbě“. Podle žalobce zde není jistota, že ani vlivem samotného záměru, natož pak celého obnovení těžby v pískovně, nemůže dojít k zásahu do krajinného rázu. Žalobce naopak považuje za jisté, že k takovému zásahu dojde. Na to je v rozhodnutí MŽP reagováno tak, že „stavby nádrží a rekonstrukce linky mokré úpravy byly již provedeny na základě pravomocných rozhodnutí“, aniž by však bylo vzato v úvahu, že je oznamovatel realizoval protiprávně, bez předchozího nezbytného posouzení dle zákona EIA. K tomu žalobce poukázal na § 17 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí s tím, že ze zjevně protiprávního postupu nemohou oznamovateli plynout výhody v podobě odpadnutí zákonné povinnosti posoudit jeho způsob užití území.
25. Žalobce má za to, že pokud se v rozhodnutí MŽP uvádí, že konkrétní zásahy z hlediska krajinného rázu byly příslušnými orgány odsouhlaseny (str. 22), jde o tvrzení obecné a nepřezkoumatelné. Pokud vůbec k tomuto došlo (o čemž má žalobce vážné pochybnosti), příslušné orgány jistě posuzovaly jen vliv samotného záměru (změny úpravy suroviny) a nikoliv vliv celého obnovení provozu v pískovně na krajinu a krajinný ráz. Za zcela chybné pak považuje žalobce konstatování ministra na str. 8 napadeného rozhodnutí, „realizace staveb v původním záměru Pískovny Milhostov nijak nesouvisí s posuzováním předmětného záměru podle zákona č. 100/2001 Sb.“ Toto tvrzení je ve zřejmém rozporu jednak se skutečností, jakož i s výše citovaným zjištěním MŽP, že se jedná o (již provedené) stavby nádrží a rekonstrukce linky mokré úpravy. Mezi zjištěním MŽP a ministra je tedy značný rozpor, který činí přinejmenším v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nesprávným a nezákonným.
26. d) Dále žalobce namítl, že i kdyby byl správný postup oznamovatele, MŽP i ministra, kteří záměr oddělují od obnovení těžby v pískovně, pak nelze přehlédnout, že i oznamovatelem a ministerstvem uváděným cílem záměru je produkce kvalitních výrobků z místního zdroje, která umožní lepší uspokojení poptávky v regionu, který oznamovatel bude svými dodávkami pokrývat (str. 69 oznámení záměru a str. 2 rozhodnutí MŽP). Současná surovina je totiž použitelná pouze pro zemní práce (násypy, terénní úpravy), a aby finální výrobky odpovídaly požadavkům jakostní třídy ČSN EN 13139 (Kamenivo pro malty) nebo 12620 (Kamenivo do betonu), musí být surovina upravována mokřým procesem (str. 14 oznámení záměru a str. 2 rozhodnutí MŽP). Je přitom zcela zjevné, že poptávka po této kvalitní surovině bude nepochybně daleko vyšší, než po pouhé zemině vhodné lada pro zemní práce (jinak by o takovou změnu oznamovatel logicky ani nestál). Pak se ovšem musí zvýšit vlivy celého provozu pískovny na životní prostředí, ať již v důsledku samotného provozu těžebních a úpravářských strojů, jakož i v důsledku zvýšené dopravy (v důsledku většího odbytu). S tím ovšem oznamovatel ani MŽP vůbec nepočítali.
27. Žalobce k tomu poukázal na zveřejněné vnitřní sdělení odboru geologie ministerstva ze dne 3.1.2018, v němž je oznamovatelem uváděný obsah 15 % odplavitelných jílových částic označován za zcela minimální a místy jej lze odhadnout za podstatně vyšší. Tomu pak odpovídají i zveřejněné prezentace jednotlivých dodavatelů technologie do předmětné pískovny (byly přiloženy k rozkladu a jsou tak součástí správního spisu žalovaného). Na

internetových stránkách společnosti Strojírny Podzimek, s.r.o. se uvádí: „V současné době probíhá ladění linky, aby ve výsledném produktu písku velikosti 0/4 byly odplavitelné části zastoupeny pouze do 1,5%. Původní obsah činil více než 27% a z tohoto důvodu jsme zvolili právě výše uvedenou technologii praní a třídění.“ Na internetových stránkách společnosti CAB minerals, s.r.o. se pak lze dočíst, že v této pískovně takto praná frakce písku „na vstupu obsahuje až 34 % odplavitelných podílů“. Je tedy zcela zjevné, že surovina upravená mokrou cestou bude mít výrazně lepší kvalitu než současná jílovitá zemina, což se logicky bude muset taktéž velmi výrazně projevit na výši odbytu, a tedy i dopravy a dalších vlivů na životní prostředí. Oznamovatel se toto patrně snažil zatajit uváděním polovičního obsahu odplavitelných jílových částic, důvodem byla podle žalobce snaha zatajit budoucí vliv mimo jiné i na dopravu. Na to pak MŽP na str. 23 rozhodnutí MŽP pod bodem (e) reaguje tak, že dle něj ke změně v dopravě nedojde, neboť údajně nedojde k navýšení celkové max. možné kapacity produkce 500 kt/rok, což na str. 8 napadeného rozhodnutí převzal i ministr. Tato argumentace však kromě výše uvedených skutečností opomíjí to, že dle závěru původního zjišťovacího řízení byla jednak max. možná kapacita nižší, a navíc že závěr původního zjišťovacího řízení řešil toliko kapacitu produkce v historickém období, které skončilo již před mnoha lety.

28. **Ad e)** Žalobce následně uvedl, že v závěru původního zjišťovacího řízení ze dne 8.9.2004 se v části „Kapacita (rozsah) záměru“ uvádí „Roční kapacita těžby 50 000 – 300 000 t.rok“. Tento údaj sice oznamovatel ihned v prvním odstavci na str. 6 oznámení záměru také uvádí, dále v textu však již pracuje s výrazně vyšší kapacitou 50 – 500 kt šterkopísků za rok. Této argumentaci žalobce bylo přisvědčeno při rozhodování ministra o prvním rozkladu, když na str. 5 rozhodnutí ministra z 26.6.2018 se uvádí: „*Odůvodnění předmětného rozhodnutí spočívá na nesprávném předpokladu, že v roce 2004 byla podle zákona č. 100/2001 Sb. posouzena maximální roční kapacita pískovny Milhostov ve výši 500.000 t za rok. Ve skutečnosti se uvádí v závěru zjišťovacího řízení z roku 2004 (ZZŘ 2004) maximální roční kapacita 300.000 t za rok. Pokud došlo rozhodnutím báňského úřadu v roce 2004 k povolení maximálního objemu těžby do 500.000 t za rok, nelze nijak podpořit argumentaci předmětného rozhodnutí ministerstva, že takový postup je z hlediska účelu zákona č. 100/2001 Sb. akceptovatelný, aniž by došlo ve zjišťovacím řízení k zohlednění této skutečnosti.*“. Na toto pak ministerstvo na str. 23 rozhodnutí MŽP pod bodem (f) reaguje tak, že dle něj je již těžba OBÚ povolena v rozsahu do 500 kt/rok, a jedině z toho je nutno vycházet. Opomíjí však, že jednak těžba nyní povolena není, a jednak je zde nutnost zákonného posouzení vlivů záměru takového rozsahu na životní prostředí. Dále k tomuto MŽP na stejném místě dodává, že „*K tomuto pochybení došlo před 14-ti lety a náprava celé věci je z hlediska zákona č. 100/2001 Sb. již v současné době nevymahatelná.*“, což žalobce považuje za zcela chybné. Zjevnou možností nápravy z hlediska zákona EIA je totiž požadavek na to, aby předmětem tohoto zjišťovacího řízení byla i (či spíše především) samotná těžba (obnovení těžby v pískovně), a nikoliv jen pouhá změna technologie následné úpravy (již vytěžené) suroviny, a to se závěrem, že taková změna původního záměru může mít významný vliv na životní prostředí a má být posuzována podle zákona EIA.
29. **f)** Žalobce rovněž poukázal na vadný výrok rozhodnutí MŽP, který zní tak, že *záměr nemá významný vliv na životní prostředí*, přestože předmětem zjišťovacího řízení není, zdali záměr takový vliv má či nemá, ale zda záměr nebo jeho změna může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí, což je očividně dost odlišné. K tomu žalobce odkázal

na právní závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2.10.2018, č.j. 59 A 8/2018–97, s nimiž se ztotožňuje.

III. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobním bodům uvedl, že se obsahově překrývají s námitkami v rozkladu žalobce proti rozhodnutí MŽP, byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které žalovaný v plném rozsahu odkazuje.
31. Z hlediska regulace činnosti osoby zúčastněné na řízení podle zákona EIA žalovaný odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 8. 9. 2004, č.j. 3145/ZZ/ZR/BA/04, kterým byl vydán závěr zjišťovacího řízení pro záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“, z něhož vyplývá, že záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ nebude posuzován podle zákona EIA. V návaznosti na tento závěr zjišťovacího řízení z roku 2004 bylo Obvodním báňským úřadem Sokolov dne 24. 11. 2004 pod č.j. 3558/810.3/Ing.Ct/04 vydáno pro osobu zúčastněnou na řízení povolení k činnosti prováděné hornickým způsobem, které je nadále platné, jak vyplývá ze stanoviska Obvodního báňského úřadu pro území kraje Karlovarského ze dne 2. 3. 2018, č.j. SBS 06273/2018/OBÚ-08.
32. Jelikož záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ je nezbytné kvalifikovat jako již povolený záměr podle ustanovení § 3 písm. m) zákona EIA, přísluší podle žalovaného kvalifikovat předmětný záměr jako změnu již povoleného záměru, tj. změnu doposud používané technologie následné úpravy vytěžené suroviny již povoleného záměru. Pokud již v roce 2004 bylo deklarováno příslušným správním orgánem podle zákona EIA, že oznámené pokračování v těžbě štěrkopísků v dané lokalitě (rozšíření těžby štěrkopísků z území 1,3 ha na území 39 ha) nemá významný vliv na životní prostředí, a proto nebude posuzováno podle zákona EIA, nelze napadené rozhodnutí nijak zpochybnit z hlediska požadavků zákona EIA, neboť to se týká již změny povoleného záměru.
33. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí MŽP se žalovaný vyjádřil k hlavním žalobním námitkám následovně:
34. Ad 1) K názoru žalobce, že osoba zúčastněná na řízení není oprávněna provádět těžbu, žalovaný konstatoval, že se ze strany žalobce jedná o účelový výklad uvedených povolení báňského úřadu podle příslušných předpisů. Osoba zúčastněná na řízení disponuje platným povolením činnosti prováděné hornickým způsobem podle příslušných předpisů, jak vyplývá ze stanoviska OBÚ ze dne 2. 3. 2018, které bylo podkladem rozhodnutí žalovaného.
35. Ad 2) K názoru žalobce, že bylo nezbytné přihlédnout ke stanovisku MŽP ze dne 6. 9. 2017, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 7, bod 4), kde se vypořádal s uvedenými námitkami žalobce.
36. Ad 3) K názoru žalobce, že mělo proběhnout celé posuzování podle zákona EIA, žalovaný odkázal na shora uvedené a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

37. Ad 4) K námitce žalobce, že nynější dobývání ložiska nebylo vůbec posouzeno z hlediska vlivů na životní prostředí, žalovaný konstatoval, že předmětný záměr je pouze změnou technologie úpravy těžené suroviny v již povoleném záměru. Takto byl posuzován z hlediska požadavků zákona EIA. Ze strany žalovaného byly posouzeny možné dopady předmětného záměru na NPP Bublák a nivu Plesné a Chráněnou krajinnou oblast Slavkovský les. Dále se žalovaný zabýval možnými vlivy předmětného záměru postupem podle ustanovení § 7 zákona EIA mimo jiné na základě vyjádření žalobce, a dospěl k závěru, že předmětný záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona EIA. Co se týká doby těžby a maximální kapacity těžby suroviny v pískovně Milhostov, to bylo stanoveno v navazujícím řízení podle příslušných právních předpisů po vydání závěru ve zjišťovacím řízení v roce 2004.
38. Námitky žalobce ohledně údajného nerespektování právního názoru v rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 26. 6. 2018, č.j. MZP/2018/430/302 žalovaný odmítl jako účelové s tím, že tímto rozhodnutím byla věc vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Důvodem pro tento postup byla nutnost zdůvodnění skutečnosti, že stávající těžba v pískovně Milhostov je povoleným záměrem podle ustanovení § 3 písm. m) zákona EIA, pro který byla vydána rozhodnutí v navazujících řízeních. Jednalo se o nápravu odůvodnění podle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
39. Ad b) K tvrzení žalobce, že původní záměr je v kategorii vždy podléhající posouzení, žalovaný konstatuje, že se ze strany žalobce jedná o účelový výklad odůvodnění rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 26. 6. 2018. Argumentace ohledně právní kvalifikace podle nové právní úpravy byla užita za účelem nutnosti nového odůvodnění rozhodnutí podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA ve vztahu k předmětnému záměru. Předmětný záměr je pouze změnou již používané technologie v pískovně Milhostov, pro kterou byl vydán závěr ve zjišťovacím řízení v roce 2004. Stávající těžbu v pískovně Milhostov, pro kterou byla vydána příslušná povolení báňských úřadů v navazujících řízeních, je nezbytné považovat za povolený záměr podle ustanovení § 3 písm. m) zákona EIA.
40. Ad c) K námitce směřující do zásahu záměru do krajinného rázu žalovaný konstatoval, že k předmětnému záměru se vyjadřovaly dotčené správní orgány, které jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí MŽP. Žádný z nich nezjistil a ani nepoukazoval na možné negativní vlivy předmětného záměru, na které poukazuje žalobce.
41. Ad d) K námitce týkající se zvýšení odbytu, a tím i kapacity (rozsahu) těžby a dopravy žalovaný konstatoval, že maximální kapacita pískovny Milhostov byla stanovena po vydání závěru zjišťovacího řízení v roce 2004 v rozhodnutích vydaných v navazujících řízeních podle příslušných právních předpisů. Předmětný záměr, pro který bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, spočívá ve změně používané technologie, jak je popsána v rozhodnutí MŽP. Jelikož je stávající těžba surovin v pískovně Milhostov povoleným záměrem podle ustanovení § 3 písm. m) zákona EIA, byla předmětem posuzování ze strany žalovaného podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA změna tohoto záměru popsána jako změna technologie úpravy suroviny, kdy je povoleno podle příslušných předpisů těžit v rozsahu 50 až 500 kt šterkopísků za rok.

42. Ad e) Ve vztahu k roční kapacitě těžby žalovaný konstatoval, že ze strany žalobce se jedná o účelové citace z odůvodnění rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 26. 6. 2018. Podle žalovaného byla otázka maximálního objemu těžby v pískovně Milhostov posouzena a odůvodněna v napadeném rozhodnutí. I když byl podle závěru zjišťovacího řízení v roce 2004 předpokládán maximální objem těžby v pískovně Milhostov nižší (50 až 300 kt za rok), došlo v rozhodnutích vydaných v navazujících řízeních k navýšení maximální kapacity na 500 kt za rok. Předmětný záměr (změna technologie pro úpravu vytěžené suroviny) byl oznámen s maximální kapacitou 500 kt za rok. Takto vymezený předmětný záměr (změna záměru) byl předmětem zjišťovacího řízení ze strany žalovaného podle ustanovení § 7 zákona EIA. Pokud by toto předpokládané maximální zvýšení těžby v pískovně Milhostov mělo být důvodem pro závěr, že předmětný záměr bude posuzován podle zákona EIA, musely by pro tento závěr nastat nějaké relevantní skutečnosti podle ustanovení § 7 zákona EIA. Žádný z dotčených správních orgánů však nic k této otázce nenamítal. Ani žalobce kromě spekulativních a účelových tvrzení nedokázal nijak věcně argumentovat, proč by tato skutečnost měla být důvodem pro posouzení předmětného záměru podle zákona EIA.
43. Ad f) K údajně chybnému postupu ministerstva (a vadnému výroku rozhodnutí MŽP), potvrzenému ministrem žalovaný uvedl, že rozhodoval podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA, kde je uvedeno: *„Dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení...“* Dále žalovaný rozhodoval v souladu s dikcí ustanovení § 7 odst. 2 zákona EIA, kde se uvádí: *„...cílem zjišťovacího řízení je zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí...“*. Žalovaný zastává názor, že rozhodoval v souladu s dikcí cit. ustanovení zákona EIA. V daném případě nejen že předmětný záměr „nemá“ významný vliv na životní prostředí, ale ani „nemůže mít“ ve smyslu žalobcem uvedeného judikátu Krajského soudu v Plzni ze dne 2.10.2018. Podle žalovaného byla možnost významného vlivu předmětného záměru na životní prostředí ve zjišťovacím řízení zcela vyloučena. Z rozhodnutí MŽP vyplývá (str. 5 shora), že se žalovaný zabýval otázkou, zda předmětný záměr může mít významný vliv na životní prostředí podle ustanovení § 7 zákona EIA. Z rozhodnutí MŽP dále vyplývá (str. 24 zdola), že zpracované oznámení předmětného záměru podalo ucelený přehled možných vlivů realizace předmětného záměru na životní prostředí. Z napadeného rozhodnutí pak vyplývá (s. 7, bod 4), že se žalovaný zabýval „možností“ závažného ovlivnění životního prostředí.
44. Žalovaný uzavřel, že pokud je v části výroku rozhodnutí MŽP uvedeno, že *„...nemá významný vliv...“* (místo správně *„...nemůže mít významný vliv...“*) na životní prostředí, jedná se o formální vadu části výroku rozhodnutí, neboť v předchozím odstavci výrokové části je uvedeno, že v souladu s ustanovením § 7 zákona EIA bylo provedeno zjišťovací řízení, jehož cílem je zjištění, zda předmětný záměr může mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona EIA. Tato formální vada by neměla způsobovat nezákonnost tohoto rozhodnutí žalovaného jako celku, neboť jak z jiných částí výroku rozhodnutí MŽP, tak z jiných částí jeho odůvodnění je zřejmé, že se žalovaný v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, zabýval tím, zda předmětný záměr může nebo nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a nikoliv pouze tím, zda předmětný záměr má nebo nemá tento vliv.

45. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v rozhodnutí MŽP a v napadeném rozhodnutí, resp. se závěrem, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí.
46. K jednotlivým žalobním námitkám se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila již ve svém vyjádření v rámci řízení před správními orgány ze dne 5.12.2018. Ke svému oprávnění provádět těžbu odkázala na jednotlivá povolení příslušných báňských úřadů, které se vztahují k těžbě nevyhrazeného ložiska šterkopísku v pískovně Milhostov:

a/ dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu šterkopísků v pískovně Milhostov bylo povoleno Rozhodnutím o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, které bylo vydáno OBÚ dne 24.11.2004, a to na základě Plánu využívání pískovny Milhostov z července 2004;

b/ dne 26.11.2015 vydal OBÚ rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem - zajištění pískovny Milhostov, a to na základě žádosti tehdejšího vlastníka pískovny Milhostov a jím předloženého Plánu zajištění pískovny Milhostov ze září 2015. Z tohoto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že těžba šterkopísků v pískovně Milhostov byla fakticky přerušena, a proto bylo nutné v souladu s § 19 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti a prováděcí vyhláškou č. 175/1992 Sb., o podmínkách využívání ložisek nevyhrazených nerostů požádat o povolení tzv. zajištění pískovny Milhostov. V tomto rozhodnutí je explicitně uvedeno, že jeho platnost se stanovuje „do data, ke kterému organizace ohlásí znovuzahájení dobývání“ dle Plánu využívání pískovny Milhostov z července 2004. Toto rozhodnutí plně koresponduje s právní úpravou dle § 5 odst. 3 vyhlášky č. 175/1992, dle něhož přerušení dobývání a znovuzahájení dobývání organizace ohlásí obvodnímu báňskému úřadu osm dní předem;

c/ dne 4.11.2016 vydal OBÚ další rozhodnutí, kterým byly na žádost osoby zúčastněné na řízení coby nového vlastníka pískovny Milhostov povoleny změny v systému zajištění pískovny Milhostov, a to v souladu se změnou Plánu zajištění pískovny Milhostov z června 2016. Z tohoto rozhodnutí, změnového Plánu zajištění 06/2016 a dalších podkladů vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení coby nový vlastník pískovny Milhostov reálně plánuje znovuzahájit dobývání šterkopísků v pískovně Milhostov, a to s využitím nové technologie úpravy vytěžené suroviny - tzv. mokré úpravy. S ohledem na tento plán bylo nutno nejprve povolit realizaci nových zajišťovacích činností umožňujících plánované znovuzahájení dobývání šterkopísků v pískovně Milhostov (což bylo povoleno právě tímto povolením OBÚ), přičemž samotná změna technologie úpravy vytěžené suroviny byla předmětem navazujícího rozhodnutí OBÚ;

d/ výše uvedené bylo potvrzeno sdělením OBÚ ze dne 2.3.2018, podle kterého osoba zúčastněná na řízení disponuje k datu předmětného sdělení platným povolením činnosti prováděné hornickým způsobem;

e/ dne 31.5.2019 vydal OBÚ zatím poslední rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, kterým byly na žádost osoby zúčastněné na řízení povoleny změny ve využívání pískovny Milhostov, a to dle změny plánu využívání ložiska pískovny Milhostov z prosince 2016. Tímto rozhodnutím OBÚ povolil změnu technologie úpravy

vytěžené suroviny z tzv. suché úpravy na mokrou. Ohledně tohoto rozhodnutí OBÚ je aktuálně vedeno odvolací správní řízení.

47. Z uvedeného lze shrnout, že osoba zúčastněná na řízení po provedené realizaci zajišťovacích činností umožňujících plánované znovuzahájení dobývání šterkopísků v pískovně Milhostov (dle povolení OBÚ ze dne 4.11.2016) a po ohlášení znovuzahájení dobývání učiněném v souladu s § 5 odst. 3 vyhlášky č. 175/1992 Sb., mohla pokračovat v dobývání šterkopísků v pískovně Milhostov s využitím původní technologie úpravy suroviny (tzv. suché úpravy) povolené dle rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem ze dne 24.11.2004. V případě potvrzení rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem ze dne 31.5.2019 (v rámci probíhajícího odvolacího řízení) pak bude oprávněna upravovat vytěženou surovinu mokrým způsobem.
48. K námitce týkající se stanoviska MŽP ze dne 6.9.2017 osoba zúčastněná na řízení poukázala na závěry tohoto stanoviska, které nelze interpretovat tak, že by posouzení dle zákona EIA měl podléhat nejen záměr (tedy změna technologie úpravy vytěžené suroviny), ale znovuzahájení těžby v pískovně Milhostov jako takové. K tomu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že uvedené stanovisko MŽP nebylo vydáno v rámci zjišťovacího řízení a netvoří ani jeho podklad, nýbrž bylo vydáno na základě opakovaných žádostí žalobce o určení, zda záměr má nebo nemá být předmětem posouzení dle zákona EIA. MŽP ve stanovisku dospělo k závěru, že záměr má být předmětem zjišťovacího řízení, a to jako tzv. změna záměru ve smyslu § 4 odst. I písm. b) zákona o EIA, nikoli že by mělo dojít k posouzení znovuzahájení těžby v Pískovně Milhostov.
49. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že na základě stanoviska MŽP došlo k řádnému zpracování oznámení záměru dle § 6 zákona o EIA, které bylo následně předloženo MŽP coby správnímu orgánu příslušnému k provedení zjišťovacího řízení a provedením tohoto zjišťovacího řízení byl smysl stanoviska MŽP v plném rozsahu naplněn. Ze zjišťovacího řízení vyplynulo, že realizace záměru nemůže mít významný vliv na životní prostředí, pročez není požadováno provedení dalšího posuzování záměru dle zákona EIA.
50. K námitce žalobce, že současné dobývání ložiska nebylo posouzeno z hlediska vlivů na životní prostředí, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že vliv dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu šterkopísků v pískovně Milhostov na životní prostředí byl posouzen již v roce 2004, a to vydáním závěru zjišťovacího řízení ze dne 8.9.2004, v němž bylo zjištěno, že dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu šterkopísků v pískovně Milhostov nemůže mít významný vliv na životní prostředí. S ohledem na to, že v návaznosti na vydání tohoto závěru zjišťovacího řízení vydal příslušný báňský úřad rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, kterým povolil dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu šterkopísků v pískovně Milhostov, je třeba původní záměr (tj. dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu šterkopísků v pískovně Milhostov) považovat za povolený záměr ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA.
51. K námitce žalobce, že na předmětném území došlo ke změně charakteru životního prostředí, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že samotné vyhlášení NPP nemůže mít vliv na již vydaný a stále platný závěr zjišťovacího řízení z roku 2004. Zákon EIA totiž neupravuje (a ani upravovat nemůže) žádný právní institut „ex post hodnocení pro již povolené a realizované záměry“. Navíc, jak vyplývá i ze samotného odborného stanoviska

Správy CHKO Slavkovský les ze dne 7.12.2018, nebyl sledován žádný negativní vliv pískovny Milhostov na NPP.

52. Tvrzení žalobce, že původní záměr (tj. dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu štěrkopísků v pískovně Milhostov) v současnosti patří mezi záměry, které vždy podléhají posouzení podle zákona EIA, je bez jakéhokoli právního významu pro posuzování záměru (změny technologie úpravy vytěžené suroviny), neboť pro posouzení záměru je rozhodné pouze znění zákona EIA účinné v době takového posuzování. Vzhledem k tomu, že záměr představuje změnu již povoleného záměru ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. m) zákona EIA, bylo by nutné provést plné posouzení vlivů na životní prostředí pouze tehdy, pokud by bylo ve zjišťovacím řízení k záměru konstatováno, že záměr může mít významný vliv na životní prostředí, respektive pokud by v důsledku záměru došlo k výraznému navýšení těžební kapacity, k čemuž však nedojde.
53. K námitce týkající se údajného zásahu do krajinného rázu v důsledku vybudování vodní plochy o rozloze bezmála 1 ha osoba zúčastněná na řízení odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí MŽP, z něhož vyplývá, že dotčené správní orgány nezjistily, že by záměr (včetně vybudování vodních nádrží) mohl mít negativní vliv na životní prostředí.
54. K námitce týkající se údajného zvýšení odbytu a rozsahu těžby a dopravy osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce o tom, že surovina upravená mokrou cestou bude výrazně lepších kvalit, pouze spekuluje. Předmětem záměru byla pouze změna technologie úpravy vytěžené suroviny, nikoliv navýšení celkového objemu těžby. Pokud tedy budou dodrženy limity objemu těžby stanovené v závěru zjišťovacího řízení z roku 2004, respektive v navazujících rozhodnutích báňských úřadů, nemůže v důsledku povolení záměru dojít k nepředvídaným vlivům na životní prostředí.
55. K rozdílu mezi roční kapacitou těžby podle závěru zjišťovacího řízení v roce 2004 a nyní povolenou kapacitou osoba zúčastněná na řízení uvedla, že pravomocným rozhodnutím o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, které bylo vydáno OBÚ dne 24.11.2004, došlo k navýšení maximální kapacity těžby na 500.000 t štěrkopísku za rok. Současný záměr byl s ohledem na toto povolení oznámen s maximální kapacitou těžby ve výši 500.000 t štěrkopísku ročně. Navýšení kapacity těžby již tedy nemohlo být předmětem posuzování ve zjišťovacím řízení. Nadto samotné zvýšení maximální kapacity těžby z 300.000 t na 500.000 t ročně by samo o sobě nevedlo k plnému posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona EIA. To by bylo nutné až při překročení limitu stanoveného v bodu 79 přílohy č. 1 zákona EIA, tedy limitu 1.000.000 t ročně.
56. K namítané vadě výroku rozhodnutí MŽP osoba zúčastněná na řízení uvedla, že správnější by zřejmě skutečně byla formulace uváděná žalobcem, nicméně jedná se maximálně o formální dílčí formulační nepřesnost výrokové části rozhodnutí MŽP, která by neměla způsobovat nezákonnost tohoto rozhodnutí. Z dalších částí tohoto rozhodnutí je totiž zřejmé, že se žalovaný skutečně zabýval tím, zda záměr může nebo nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a nikoliv pouze tím, zda záměr tento vliv má nebo nemá.

V. Ústní jednání

57. Při ústním jednání před soudem konaném dne 23.7.2019 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá vyjádření. Žalobce zdůraznil, že oznamovatel v současnosti není oprávněn k těžbě. Ve vazbě na námitku směřující do vadné formulace výroku rozhodnutí MŽP poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2.10.2018, č.j. 59 A 8/2018–97 a ve vazbě na námitku týkající se doby, která uplynula od posledního zjišťovacího řízení, poukázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 A 91/2018. Žalovaný plně odkázal na své vyjádření k žalobě a sdělení OBÚ, že oznamovatel má v pískovně Milhostov těžbu povolenu. Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení zdůraznil, že předmětem zjišťovacího řízení byla změna původního povoleného záměru, přičemž v průběhu zjišťovacího řízení nebyl vznesen požadavek za strany žádného z dotčených orgánů ani územních samosprávných celků na to, aby záměr prošel komplexním posouzením EIA. Soud účastníky řízení seznámil s tím, že nad rámec spisového materiálu žalovaného se seznámil též s obsahem oznámení a závěrem zjišťovacího řízení z roku 2004, které jsou veřejně dostupné na stránkách <https://portal.cenia.cz>.
58. Na dotaz soudu, z jakého důvodu je v obsahu oznámení z roku 2004 v porovnání se závěrem zjišťovacího řízení vydaným na základě tohoto oznámení uveden odlišný rozsah roční těžby, žalovaný nedokázal odpovědět. K dotazu soudu, zda by oznamovatel přistoupil ke zřízení sedimentační a akumulací jímky i za situace, kdy by nechtěl realizovat změnu úpravy vytěžené suroviny, zástupce osoby zúčastněné na řízení uvedl, že není těžař, a že jímky byly realizovány ještě před podáním oznámení k záměru. Domnívá se, že tyto jímky se záměrem přímo nespojují.

VI. Posouzení věci soudem

59. Vzhledem k tomu, že byly naplněny všechny podmínky řízení včetně aktivní legitimace žalobce (viz § 7 odst. 9 zákona EIA), Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
60. Podle § 1 odst. 2 zákona EIA *posuzování vlivů na životní prostředí podléhají v tomto zákoně vymezené záměry a koncepce, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí.*
61. Podle § 1 odst. 3 zákona EIA *účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti.*
62. Podle § 3 písm. m) zákona EIA *povoleným záměrem nebo jeho částí či etapou záměr nebo jeho část či etapa, k nimž byla vydána rozhodnutí v navazujících řízeních podle písmene g) bodů 1 až 13 vyžadovaná zvláštními právními předpisy.*
63. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA *předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí vždy.*

64. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA změny záměru uvedeného v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a nejedná-li se o změny podle písmene a); tyto změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
65. Podle § 7 odst. 2 věta první zákona EIA u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) je cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptací oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.
66. Podle § 7 odst. 3 zákona EIA zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II, c) obdržným vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků.
67. Při posouzení věci vyšel soud ze smyslu právní úpravy posuzování vlivů na životní prostředí, jímž je podrobit tomuto speciálnímu postupu činnosti (záměry), o nichž lze předpokládat, že mohou v případě své realizace závažně ovlivnit životní prostředí. Zákon EIA přitom v návaznosti na unijní právní úpravu (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13.12.2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, dále též jen „směrnice EIA“) rozlišuje (při jistém zjednodušení) jednak záměry, které podléhají posouzení vždy, a u nichž se tedy automaticky předpokládá, že by mohly mít významný vliv na životní prostředí, a jednak záměry, u nichž je tato otázka, tj. zda budou posouzeny z hlediska svých vlivů na životní prostředí podle zákona EIA z důvodu možných významných dopadů na životní prostředí, předmětem zjišťovacího řízení.
68. Cílem žaloby, která brojí proti rozhodnutí žalovaného ve zjišťovacím řízení o tom, že předmětný záměr nebude posuzován podle zákona EIA, je zvrácení tohoto závěru žalovaného s tím, že takové posouzení provedeno být má. Žalobce pro tento závěr snáší množství námitek, přičemž jeho stěžejní námitkou je tvrzení, že záměr povrchové těžby v pískovně Milhostov jako takový dosud nebyl z hlediska svých vlivů na životní prostředí komplexně posouzen, a proto by nyní, při oznámení změny tohoto záměru, k takovému posouzení mělo dojít. Podle žalobce by totiž záměr povrchové těžby v pískovně Milhostov z hlediska rozlohy (nad 25 ha) v současnosti podléhal povinnému posouzení z hlediska svých vlivů na životní prostředí, tedy bez dalšího. Závěr žalovaného má oproti tomu těžiště v názoru, že oznámený záměr je pouze změnou technologie úpravy suroviny (ze suché na mokrou) u záměru, který již byl v roce 2004 z hlediska svých vlivů na životní prostředí prověřen.

69. Za účelem posouzení žalobcovy stěžejní námitky považoval soud za nutné seznámit se s tím, zda a v jakém rozsahu byla těžba v pískovně Milhostov v minulosti posuzována z hlediska svých vlivů na životní prostředí. Dne 8.9.2004 vydal Krajský úřad Karlovarského kraje podle § 7 zákona EIA závěr zjišťovacího řízení ve vztahu k záměru s názvem „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ na území o rozloze 39 ha, s roční kapacitou těžby 50 000 – 300 000 t/rok a dobou těžby 5-9 let. V závěru je uvedeno, že *uvedený záměr naplňuje dikci bodu 2.5 kategorie II přílohy č. 1 k citovanému zákonu*. Na základě zjišťovacího řízení došel příslušný úřad k závěru, že záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ nebude posuzován podle zákona EIA s tím, že připomínky dotčených orgánů budou respektovány v navazujícím řízení u OBÚ.
70. Soud považuje za důležité předeslat, že závěry zjišťovacího řízení z roku 2004 nebyly zpochybňovány a postup příslušného orgánu v této době odpovídal tehdy účinné právní úpravě. Jak vyplývalo ze směrnice Rady EU ze dne 27.6.1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí 85/337/EHS, která byla s účinností od 17.2.2012 nahrazena směrnicí EIA a kterou byla Česká republika povinna implementovat do svého právního řádu ke dni svého vstupu do EU (1.5.2004), těžba nerostů byla řazena mezi záměry posuzované podle čl. 4 odst. 2, tj. mezi záměry podléhající posouzení vlivů na životní prostředí tehdy, pokud členské státy usoudí, že to povaha takových záměrů vyžaduje. Ze zákona EIA účinného v době vydání závěru zjišťovacího řízení k záměru „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ pak lze seznat, že zákonodárce požadoval povinné provedení posouzení vlivů na životní prostředí v případě těžby ostatních nerostných surovin, mělo-li se jednat o stanovení nového dobývacího prostoru, případně o těžbu nad 1 000 000 tun/rok (bod 2.3 Kategorie I Přílohy č. 1 k zákonu EIA). Z oznámení o záměru v roce 2004 přitom vyplývá, že se nemělo jednat o stanovení nového dobývacího prostoru, neboť v předmětné lokalitě již těžba probíhala, byť pouze na 1,3 ha plochy, přičemž předpokládaná roční těžba se měla pohybovat (v závislosti na odbytu) mezi 300-500 kt. Záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ tak byl správně podřazen mezi záměry posuzované fakultativně, podle bodu 2.5 Kategorie II Přílohy č. 1 k zákonu EIA, kam spadaly mj. *záměry těžby nerostných surovin 10 000 až 1 000 000 tun/rok*. Výsledkem provedeného zjišťovacího řízení pak byl závěr, že záměr nebude podrobován posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona EIA v tehdy účinném znění.
71. Soud se dále seznámil s historií těžební činnosti v předmětné lokalitě a s tím souvisejících povolení, jak vyplynuly z oznámení záměru z listopadu 2017 zpracovaného pod vedením autorizované osoby (Ing. J. Charouzek). Z této historie považuje soud za vhodné zmínit následující skutečnosti, které nejsou považovány za sporné:
- a) Poté, co příslušný úřad (Krajský úřad Karlovarského kraje) vydal dne 8.9.2004 závěr zjišťovacího řízení, že záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ nebude posuzován podle zákona EIA, OBÚ Sokolov vydal dne 24.11.2004 rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, kterým na základě uvedeného závěru zjišťovacího řízení povolil činnost prováděnou hornickým způsobem, a to dobývání ložiska podle „Plánu využívání ložiska – šterkopísky Milhostov“ z července 2004. Z důvodu přerušení těžební činnosti bylo dne 26.11.2015 vydáno rozhodnutí OBÚ, kterým byla povolena činnost prováděná hornickým způsobem – zajištění pískovny, a to při dodržení rozsahu a podmínek uvedených v dokumentaci „Plán zajištění, pískovna

Milhostov“ ze září 2015, která se týká zajištění stávající pískovny a zajištění rozsahu a způsobu kontrol v daném prostoru.

b) Po koupi pískovny Milhostov má její nový vlastník (oznamovatel – osoba zúčastněná na řízení) v úmyslu pokračovat v přerušené těžbě, avšak s využitím i mokré úpravy suroviny, která zajistí komplexnější využití ložiska. Dne 15.7.2016 vydal Krajský úřad Karlovarského kraje (KÚ KVK) vyjádření č.j. 2147/ZZ/16 se závěrem, že oproti původnímu záměru došlo k nevýznamným změnám jak v kapacitě, rozsahu, tak v technologii, řízení provozu i ve způsobu užívání, a proto zůstává v platnosti závěr zjišťovacího řízení z roku 2004. Toto vyjádření bylo vydáno pro účely následně vedeného řízení na OBÚ, které se týkalo „Plánu zajištění pískovny Milhostov – změna č. 06/2016“, jehož součástí byla i rekonstrukce technologické linky Milhostov v rozsahu umožňujícím přechod na mokrou úpravu suroviny. Dne 4.11.2016 vydal OBÚ rozhodnutí, kterým povoluje činnost prováděnou hornickým způsobem – změnu plánu zajištění na základě dodržení rozsahu a podmínek uvedených v dokumentaci „Plán zajištění, pískovna Milhostov – změna č. 06/2016“ z června 2016, která nahrazuje dokumentaci „Plán zajištění, pískovna Milhostov“ ze září 2015. Tímto rozhodnutím OBÚ povolil provedení stavby některých objektů a dalších úprav, které s budoucí těžbou a mokřým způsobem úpravy suroviny souvisí (přípravné práce pro pokračování těžby, zemní práce za účelem vybudování retenční jímky, rekonstrukce technologické linky a elektrické přípojky, zemní práce pro přípravu sedimentační jímky).

c) Oznamovateli již byla rovněž vydána některá další pravomocná rozhodnutí pro pokračování těžby v pískovně Milhostov a úpravu suroviny i mokrou cestou (povolení pro nakládání s podzemními vodami, stavební povolení pro stavbu vodního díla – stavební práce byly již provedeny, stavba je zkolaudována, stavební povolení pro stavbu zázemí pískovny – stavební práce byly již provedeny, stavba je zkolaudována, povolení orgánu ochrany ovzduší k provozu zdroje znečištění ovzduší, změna souhlasu s odnětím půdy ze ZPF). Dne 6.4.2017 zahájil OBÚ řízení o žádosti oznamovatele ve věci povolení činnosti prováděné hornickým způsobem dle dokumentace „Změna plánu využívání ložiska Milhostov – 12/2016“ z prosince 2016, která řeší změnu následného způsobu úpravy šterkopísků ze suchého třídění na mokřý úpravárenský proces. I pro toto řízení vydal KÚ KVK vyjádření ze dne 1.2.2017 č.j. 246/ZZ/17 se závěrem, že oproti původnímu záměru změnou nebude významně zvýšena jeho kapacita, rozsah, nebude významně změněna technologie, řízení provozu ani způsob užívání, a že závěr původního zjišťovacího řízení zůstává v platnosti.

d) Dne 6.9.2017 vydalo MŽP jako ústřední správní úřad dle zákona EIA vyjádření č.j. MŽP/2017/710/688, v němž požaduje pro řešený záměr mokré úpravy suroviny, jenž naplňuje dikci bodu 2.3. kategorie I přílohy č. 1 k zákonu EIA, a to jako změna dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA, provedení zjišťovacího řízení s tím, že příslušným orgánem je MŽP. Oznamovatel následně předložil oznámení změny záměru podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA, který podřadil pod bod 79 kategorie I přílohy č. 1 zákona EIA (ve znění účinném od 1.11.2017).

72. Ze správního spisu považuje dále soud za vhodné citovat vyjádření odboru EIA a integrované prevence MŽP ze dne 6.9.2017, vydané k žádosti žalobce ze dne 5.6.2017, zda je nutné záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ posoudit z hlediska zákona

EIA. MŽP zde uvedlo následující: „Zjišťovací řízení z roku 2004 dle dostupných podkladů posuzovalo pouze suchou variantu úpravy suroviny. V případě úpravy suroviny mokrou cestou bylo v oznámení záměru explicitně uvedeno, že tento typ úpravy suroviny není součástí záměru, a nebyl tedy posouzen. Po konzultaci s odborem geologie MŽP, který problematiku konzultoval rovněž s odborníky z České geologické služby, je třeba konstatovat, že změnu způsobu úpravy suroviny ze suché na mokrou cestu je nezbytné vnímat jako takovou změnu posouzené technologie úpravy suroviny, která by mohla vyvolat nové neposouzené významné negativní vlivy záměru na některé ze složek životního prostředí, resp. nelze bez provedení zjišťovacího řízení vyloučit možnost takového ovlivnění. Při formulaci tohoto závěru bylo přihlédnuto k následujícím skutečnostem: i) v dotčeném území došlo k poměrně závažné změně podmínek, a sice k vyhlášení národní přírodní památky Bublák a niva Plesné v březnu 2017, ii) znovuoobnovení těžby se předpokládá v období, se kterým se v rámci zjišťovacího řízení nepočítalo, těžba byla de facto posouzena pouze na období let 2004-2013 s následnou rekultivací, tzn. existuje riziko i dalších změněných podmínek v dotčeném území, iii) dle aktuálního znění zákona EIA vyžaduje těžba o výše uvedených parametrech provedení celého procesu posuzování vlivů na životní prostředí, nikoliv pouze zjišťovacího řízení (tento požadavek nicméně nelze v případě předmětné těžby přímo aplikovat, neboť záměr byl plně povolen v roce 2004, tedy před přijetím příslušné novely zákona EIA, a nyní se jedná o změnu již povoleného záměru, nikoliv o povolení záměru jako takového). Fakticky lze nicméně konstatovat, že po schválení předmětné změny dojde k realizaci předmětného záměru takřka v celém rozsahu, neboť doposud došlo k vytěžení pouze malé části záměru. (...) záměr „Pokračování těžby v pískovně Milhostov“ naplňuje dikci bodu 2.3 kategorie I přílohy č. 1 k zákonu EIA, a to jako změna dle § 4 odst. 1 písm. b) dle zákona EIA. Příslušným úřadem k provedení zjišťovacího řízení je MŽP.“

73. Ve spisovém materiálu je rovněž založeno sdělení OBÚ oznamovateli ze dne 2.3.2018 ve vztahu k povoleným činnostem v lokalitě, z něhož lze citovat následující: „pravomocné rozhodnutí ze dne 24.11.2004, č.j. 3558/810.3/Ing.Ct/04, kterým byla povolena činnost prováděná hornickým způsobem dle dokumentace „Plán využívání ložiska – štěrkopísky Milhostov“ z července 2004 na ploše 39 ha (plocha byla vymezena územním rozhodnutím Městského úřadu v Lubech ze dne 9.9.1996), je stále platné...v platnosti zůstávají i pravomocná rozhodnutí ze dne 26.11.2015, č.j. SBS/30369/2015/OBÚ-08, kterým byla povolena činnost prováděná hornickým způsobem dle dokumentace „Plán zajištění, pískovna Milhostov“ z 9/2015, a ze dne 4.11.2016, č.j. SBS 30161/2016/OBÚ-08, kterým byla povolena činnost prováděná hornickým způsobem dle dokumentace „Plán zajištění, pískovna Milhostov – změna č. 06/2016“ z 06/2016“. Dále OBÚ v tomto sdělení uvedl, že „v současné době je na ložisku vedeno řízení ve věci činnosti prováděné hornickým způsobem v rozsahu dokumentace „Změna plánu využívání ložiska Milhostov – 12/2016“ z 12/2016 (přerušeno usnesením ze dne 12.10.2017, č.j. SBS 33613/2017/OBÚ-08). V případě, že organizace oznámí zdejšímu úřadu 8 dní předem znovuzahájení dobývání na ložisku štěrkopísky Milhostov dle dokumentace „Plán využívání ložiska – štěrkopísky Milhostov“ z července 2004, je oprávněna pokračovat v dobývání v rozsahu této povolené činnosti. Znovuzahájením dobývání dle uvedené dokumentace pozbyde platnosti rozhodnutí ze dne 26.11.2015, č.j. SBS/30369/2015/OBÚ-08, jak je ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeno. Dobývání však nelze provádět v rozsahu dokumentace „Plán zajištění, pískovna Milhostov - změna č. 06/2016“ z 06/2016 (změna technologické úpravy ze suché na mokrou), která byla povolena rozhodnutím ze dne 4.11.2016, č.j. SBS 30161/2016/OBÚ-08, a to až do doby, kdy bude pravomocným rozhodnutím povolena činnost prováděná hornickým způsobem dle dokumentace Změna plánu využívání ložiska Milhostov – 12/2016“ z 12/2016“.

74. Z výše uvedené chronologie vyplývá, že záměr „Zefektivnění technologie úpravy suroviny - pískovna Milhostov“ není záměrem, který by měl být bez dalšího předmětem posouzení vlivů na životní prostředí, tj. který by měl být podřazen do kategorie I bodu 79 zákona EIA, podle něhož jsou obligatorně posuzovány záměry *Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená povrchová těžba nerostných surovin na ploše od 25ha nebo s kapacitou navržené povrchové těžby od 1 mil. tun za rok*. Soud na základě zjištěného skutkového stavu nemá pochybnosti o tom, že se jedná o změnu záměru, nikoli o nové stanovení dobývacího prostoru o rozloze a objemu plánované těžby, které by přesahovaly stanovené limity. V roce 2004 totiž záměr těžby písku o stejné rozloze (39 ha) a stejném objemu plánované těžby (do 500 000 t ročně, k tomu viz níže) v této lokalitě prošel zjišťovacím řízením podle zákona EIA s negativním závěrem.
75. Skutkové okolnosti věci však zároveň zřetelně podporují požadavek MŽP obsažený ve vyjádření ze dne 6.9.2017, že předmětný záměr, tj. změna záměru, má být předmětem zjišťovacího řízení (viz stěžejní část vyjádření citovaná výše). Jakkoli se totiž záměr nedotýká původní rozlohy ani povoleného objemu roční těžby, zcela správně bylo přihlédnuto k dalším aspektům, jež mohly vyvolat pochybnosti o tom, zda by záměr nemohl mít významný negativní vliv na životní prostředí. Primárně se jedná o samotný předmět změny záměru, tedy změnu technologie ze suchého zpracování šterkopísku na zpracování mokré, jakož i změnu v předpokládané době (ukončení) těžby v předmětné lokalitě. Sekundárně musela být brána v potaz i skutečnost, že původní záměr prošel zjišťovacím řízením již v roce 2004, s čímž jsou spojeny i změny v okolním prostředí předmětné lokality, resp. změny podmínek v této lokalitě (zde zejména vyhlášení chráněné oblasti v roce 2017 v blízkosti záměru).
76. Rozhodnutí MŽP vést ve vztahu k předmětnému záměru zjišťovací řízení (tzv. malá EIA) s cílem posoudit, zda tento záměr bude podléhat komplexnímu posouzení vlivů na životní prostředí, tj. zda může mít závažný vliv na životní prostředí, podle soudu odpovídalo smyslu a účelu právní úpravy. Toto rozhodnutí, ani okolnosti, které k němu vedly, však neurčují, jaký má být výsledek zjišťovacího řízení. V tomto ohledu se soud neztotožňuje s žalobcem, že by již ze shora uvedených okolností (změna plánované doby těžby oproti původnímu záměru, doba uběhnuvší od posledního závěru zjišťovacího řízení) bylo zřejmé, že záměr může mít závažné vlivy na životní prostředí, a že tedy musí projít komplexním posouzením vlivů. Pozornost bylo proto nutné zaměřit na průběh a závěry zjišťovacího řízení, a to v intencích jednotlivých žalobních námitek.

K bodu 1 – oprávnění oznamovatele provádět těžbu

77. Žalobce nejprve zpochybnil závěry žalovaného, že v současnosti je oznamovatel v předmětné lokalitě oprávněn provádět těžbu. Soud má předně za to, že otázka, zda byl oznamovatel (osoba zúčastněná na řízení) v době podání oznámení oprávněn provádět v předmětné lokalitě těžbu, není pro rozhodnutí ve zjišťovacím řízení určující. Řešení této otázky není určující ani pro to, aby záměr těžby, jak byl povolen v roce 2004, byl podřazen mezi tzv. povolené záměry ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA, neboť došlo-li k vydání (povolujícího) rozhodnutí v navazujícím řízení ve vztahu k záměru podle § 3 písm. a) zákona EIA, je nutno takový záměr hodnotit jako povolený. Při posouzení změny povoleného záměru jsou předmětem posouzení pouze tyto změny, samozřejmě ve vztahu

k aktuálním podmínkám v lokalitě, přičemž cílem posouzení v rámci zjišťovacího řízení je vyloučení možnosti, že tato změna může mít významné dopady do životního prostředí.

78. Pokud tedy žalobce rozporoval závěry žalovaného, že oznamovatel „v současné době může provádět těžbu na ložisku o roční kapacitě do 500 kt, tedy těžit a expedovat dané množství šterkopísku upraveného suchou cestou, pouze není možno provádět mokrou úpravu“, lze na tuto žalobní námitku reagovat tak, že tento závěr žalovaného skutečně je možné dovozovat ze sdělení OBÚ ze dne 2.3.2018, jak je citován výše. Žalobce namítl nepravdivost obsahu tohoto sdělení a odkázal na rozhodnutí OBÚ ze dne 4.11.2016, které učinil součástí správního spisu. Podle výroku uvedeného rozhodnutí OBÚ byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. povolena osobě zúčastněné na řízení činnost prováděná hornickým způsobem na ložisku nevyhrazeného nerostu šterkopísku Milhostov, a to za předpokladu dodržení rozsahu a podmínek uvedených v dokumentaci „Plán zajištění, pískovna Milhostov – změna č. 06/2016“ z 06/2016 doplněné a upravené o dále uvedené podmínky: (...) 3. Před znovuzahájením dobývání ložiska, které bude projednáno v navazujícím správním řízení o žádosti ve věcech povolení činnosti prováděné hornickým způsobem dle změny plánu využívání ložiska, bude vyřešeno upozornění orgánu ochrany ZPF, a dále se zde uvádí, že (p)latnost tohoto rozhodnutí (...) zanikne k datu znovuzahájení dobývání ložiska popřípadě k datu povolení činnosti prováděné hornickým způsobem dle plánu likvidace. Dobývání ložiska může být zahájeno až na základě rozhodnutí vydaného v navazujícím správním řízení o povolení další činnosti prováděné hornickým způsobem v rozsahu změny dokumentace „Plán využívání ložiska – šterkopísky Milhostov“ z července 2004. Změnou plánu využívání ložiska bude zejména řešen způsob úpravy vydobyté suroviny“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí OBÚ je pak ve vztahu k podmínce č. 3 uvedeno, že byla do výroku zapracována z důvodu zajištění zákonného postupu pro navazující řízení.
79. Soud opakovaně konstatuje, že předmětem zjišťovacího řízení nebylo posouzení skutečnosti, zda má oznamovatel platné oprávnění k dobývání ložiska. V citovaném rozhodnutí OBÚ ze dne 4.11.2016 není uvedeno, a ani to z něj nevyplývá, že by oznamovatel (jakožto právní nástupce organizace Šterkopísky Milhostov, které bylo v roce 2004 povoleno využívání ložiska) nebyl oprávněn ke stejné činnosti, tj. že by toto povolení z roku 2004 (těžba suchou cestou) nebylo platné. Na toto povolení navazovala rozhodnutí OBÚ o zajištění daného prostoru (neboť těžba byla přerušena na dobu přesahující 1 rok) a rozhodnutí umožňující oznamovateli provést přípravné práce potřebné pro znovuzahájení dobývání ložiska. Z dostupných informací je zřejmé, že oznamovatel nemohl ke dni vydání napadeného rozhodnutí dobývat ložisko za pomoci mokré úpravy suroviny, neboť nebylo vydáno rozhodnutí OBÚ v intencích změny plánu využívání ložiska Milhostov – 12/2016“ z 12/2016. Pokud však bylo i nadále v platnosti rozhodnutí OBÚ ze dne 24.11.2004, kterým byla povolena činnost prováděná hornickým způsobem dle dokumentace „Plán využívání ložiska – šterkopísky Milhostov“ z července 2004, závěr žalovaného, že oznamovatel je oprávněn k těžbě na základě tohoto rozhodnutí, nelze podle názoru soudu považovat za rozporný s rozhodnutím OBÚ ze dne 4.11.2016, v němž tato otázka výslovně řešena nebyla, neboť se týkalo přípravy lokality na těžbu prováděnou jinou technologií.
80. Nadto soud podotýká, že i kdyby sporný závěr žalovaného, že oznamovatel je oprávněn v předmětné lokalitě provádět těžbu za pomoci suchého třídění, tj. původního technologického postupu, byl chybný, a oznamovatel k takové těžbě oprávněn nebyl, na

závěry zjišťovacího řízení, jehož předmětem je změna záměru spočívající ve změně technologického procesu (ze suchého na mokré zpracování suroviny) by tato skutečnost neměla žádný vliv. Ostatně žalobce ve vztahu k této námitce pouze uváděl, že z těchto závěrů (údajně nesprávných) žalovaný vycházel, a že to mělo vliv na napadené rozhodnutí. Tento vliv však již žalobce nijak nekonkretizoval. Soud tak ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu uzavřel, že nezakládá důvodnost žaloby.

81. Soud k tomu nicméně s ohledem na smysl institutu posouzení vlivů na životní prostředí podotýká, že bude-li těžba v lokalitě prováděna změněnou technologií úpravy vytěžené suroviny (tj. tzv. mokrou úpravou), dle oznámení (jehož součástí je též rozptylová studie) se bude ve srovnání s tzv. suchým tříděním jednat o způsob těžby, který je minimálně z hlediska svých dopadů do kvality ovzduší hodnocen jako významně méně zatěžující.

K bodům 2 a 3 – povaha změny záměru, důvody k posouzení

82. Obsahem těchto žalobních bodů jsou důvody, pro které měl žalovaný podle žalobce přistoupit ke komplexnímu posouzení vlivu záměru na životní prostředí podle zákona EIA, nikoli jen ke zjišťovacímu řízení.
83. Je pravdou, že nynější dobývání ložiska v Milhostově nebylo podrobeno komplexnímu procesu posouzení vlivů na životní prostředí, ostatně cílem zjišťovacího řízení je zodpovězení právě této otázky, tj. zda k tomuto posouzení přistoupit či nikoli. Jak již soud uvedl výše, skutečnost, že původní závěr zjišťovacího řízení byl přijat v roce 2004, stejně jako změna v délce dopadů záměru (v roce 2004 byla těžba plánována až na 9 let, tj. do roku 2013, nyní se předpokládá ukončení těžby mezi roky 2020-2047), jakož i změna podmínek v lokalitě (vyhlášení NPP Bublák a niva Plesné) patřily mezi důvody, pro které MŽP požadovalo provedení zjišťovacího řízení. Účelem právní úpravy není podrobit posouzení vlivů na životní prostředí všechny záměry, nýbrž pouze ty, které by mohly závažně ovlivnit životní prostředí. Pokud v případě záměrů, které nepodléhají posouzení vlivů bez dalšího, kam spadá i nyní posuzovaný záměr podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA, ze zjišťovacího řízení tento závěr nevyplyne, není nutno jej komplexnímu procesu posouzení podrobovat, neboť by to bylo zbytečné a ne hospodárné.
84. Nutno uvést, že již v průběhu zjišťovacího řízení je záměr z hlediska svých možných vlivů (byť nikoli tak podrobně a komplexně) posuzován, jedná se o jeden z postupů podle zákona EIA. Projde-li tedy záměr zjišťovacím řízením s negativním závěrem, tj. že nemůže mít závažné dopady na životní prostředí, a proto nebude podrobován komplexnímu posouzení vlivů, jedná se o závěr posouzený z hlediska zákona EIA.
85. Žalobce se domnívá, že obnovení těžby v pískovně lze považovat za změnu záměru ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA, neboť tato změna již svojí kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, jelikož jde o zásadní prodloužení provozu významně překračující původní časové omezení při posuzování vlivů původního záměru na životní prostředí. S takovým závěrem se však soud ztotožnit nemůže, neboť neodpovídá platné právní úpravě. Podle shora citovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA jsou obligatorně posuzovány ty změny záměrů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu v kategorii I, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena. Ve vztahu k bodu 79 přílohy č. 1 jsou limitní hodnoty

stanoveny ve vztahu k ploše, na které má být záměr umístěn (25ha) a kapacitnímu limitu – objemu navržené těžby (1 mil. tun/rok). Předmětný záměr, resp. změna záměru, těchto zákonem stanovených limitů nedosahuje, neboť rozsah plochy zůstává nezměněn a v případě objemu navržené těžby se mohlo jednat (ve srovnání s původně posouzeným záměrem) maximálně o navýšení o 200 tis. tun ročně (k tomu viz dále). Nejednalo se tedy o takovou změnu záměru, která by podléhala posouzení vlivů ze zákona, tedy vždy.

86. Tento závěr není v rozporu ani se závěrem uvedeným v žalobcem zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2018, č.j. 6 As 91/2018-74, podle něhož změna záměru, který neměl od počátku objektivně omezený časový rozsah provozu, spočívající v prodloužení životnosti zařízení (jeho přizpůsobení novým zákonným požadavkům), nepodléhá obligatornímu posouzení vlivů na životní prostředí, ledaže by vedla ke zvýšení aktuální kapacity či rozsahu záměru překračujících zákonem stanovený limit nebo by sama o sobě spadala do kategorie I přílohy č. 1 zákona EIA. Stanovení doby, v níž by měla být realizace záměru ukončena, je totiž v posuzovaném případě odhadem učiněným v návaznosti na objem suroviny, jež má být v zájmové lokalitě vytěžena a na poptávku po této surovině. Jedná se tak spíše o předpoklad, nikoli objektivní stanovení časového rozsahu těžby. Pokud tedy případně dojde k překročení maximální odhadnuté doby provádění záměru, ještě to neznamená, že by se na takový záměr mělo hledět jako na záměr neposouzený, resp. takový, který by bylo nutno bez dalšího podrobit procesu posuzování vlivů. Ostatně platná právní úprava nestanoví žádný časový limit platnosti závěru zjišťovacího řízení (na rozdíl od platnosti závazného stanoviska, viz § 9a odst. 4 zákona EIA).
87. V případě těžebních záměrů je navíc nutno přihlídnout též k tomu, že může dojít k přerušení těžby na delší dobu (jak se ostatně stalo i v této věci), přičemž délku takového přerušení nelze předem odhadnout. Byl-li záměr těžby suroviny v předmětném dobývacím prostoru v roce 2004 posuzován a následně schvalován za tím účelem, aby došlo k vytěžení tohoto prostoru, tj. k vyčerpání těžené suroviny z ložiska, naplnění tohoto účelu v delším časovém období není bez dalšího faktorem naznačujícím možné závažné dopady takového (již posouzeného a povoleného záměru) do životního prostředí v dané lokalitě. Taková skutečnost může být významná z hlediska dalšího rozvoje v území (např. bude obtížnější umístění dalších záměrů pro jejich možnou kumulaci), nikoli z hlediska environmentálních dopadů předmětného záměru.
88. Z uvedeného lze tedy učinit dílčí závěr, že žalobcem uváděné změny původního záměru (z roku 2004) byly dle názoru soudu žalovaným správně vyhodnoceny tak, že se jedná o důvody podporující nutnost provedení zjišťovacího řízení, nikoli o důvody pro obligatorní posouzení vlivů předmětného záměru na životní prostředí.
89. Soud se dále zabýval tím, jakým způsobem byl záměr vymezen, tedy jaká byla jeho povaha (viz § 7 odst. 3 zákona EIA). Vyjasnění této skutečnosti je určující pro rozsah posouzení tohoto záměru ve zjišťovacím řízení, resp. pro vypořádání žalobní námitky, že zjišťovacímu řízení nebyla podrobena změna záměru v celém svém rozsahu. Tato povaha vyplývá z výroku rozhodnutí MŽP, v němž je předmětný záměr popsán následovně:
90. „Záměrem (...) je změna technologie úpravy suroviny (zefektivnění) při zachování max. objemu úpravy o výši 500 kt/rok. Změna bude spočívat v mokré úpravě suroviny, oproti současné

povolené úpravě suché. (...) Realizace jiného způsobu úpravy neznamená změnu ve výši těžby, způsobu těžby ani ve výši expedice výrobků a v expedičních trasách. Při povolené výši těžby se dá předpokládat ukončení těžby v rozsahu let 2020-2047. Doba ukončení bude záviset na vývoji odbytu výrobků, maxim však pravděpodobně dosahováno nebude. Realizace jiného způsobu úpravy neznamená změnu plochy (39 ha) určené k činnosti prováděné hornickým způsobem (...). Plocha, na níž je umístěna technologická linka mokré úpravy a zemní skládky je cca 1 ha. S úpravou souvisejí ještě další doprovodné stavby, které byly již na základě příslušných povolení zbudovány a nejsou předmětem záměru. Jde o akumulční jímku (0,35 ha, 10,5 tis. m³), sedimentační jímku (0,53ha, 19 tis. m³), potrubní systém a zázemí provozovny.“

91. Z uvedené charakteristiky záměru vyplývá, že cílem záměru je změna technologie úpravy suroviny, přičemž tato změna se nijak nedotkne plochy, na níž je těžba povolena, povolené výše těžby, způsobu těžby ani výše expedice výrobků. Součástí záměru je předpoklad ukončení těžby v letech 2020-2047, což je zjevně období určující i pro ukončení realizace oznámeného záměru (tj. mokré úpravy vytěžené suroviny). Z této charakteristiky rovněž vyplývá, že s tímto záměrem souvisejí ještě další doprovodné – ovšem již povolené a zrealizované – stavby (akumulační jímka, sedimentační jímka, potrubní systém, zázemí provozovny).
92. Nutno připomenout, že posouzení vlivů na životní prostředí je nástrojem preventivní ochrany životního prostředí, jeho smyslem je uvážit možné dopady záměru na životní prostředí ještě před realizací tohoto záměru a za tímto účelem přijmout či naplánovat odpovídající opatření, typicky v řízeních navazujících na posouzení vlivů. Jak vyplývá též z judikatury Soudního dvora EU, „*předchozí povaha takového posouzení je odůvodněna nutností, aby v průběhu rozhodovacího procesu příslušný orgán provedl co nejvčasnější zohlednění vlivů všech technických plánovacích a rozhodovacích procesů na životní prostředí, jehož cílem je vyvarovat se od samého počátku riziku vzniku znečištění nebo škodlivých vlivů spíše než následně potlačovat jejich účinky*“ (viz rozsudek ze dne 3.7.2008, Komise v. Irsko, C-215/06, bod 58).
93. V předmětné věci nicméně došlo k situaci, kdy oznamovatel, který měl k dispozici vyjádření příslušného orgánu kraje ze dne 15.7.2016, resp. 1.2.2017, že závěr původního zjišťovacího řízení (z roku 2004) zůstává v platnosti, a že tedy není nutné plánovaný záměr podrobit ani zjišťovacímu řízení, postupoval logicky tak, že činil veškeré potřebné kroky k realizaci svého záměru, tj. těžit v předmětné lokalitě šterkopísek za využití mokré úpravy. Poté, co bylo vydáno vyjádření MŽP, že ve vztahu k předmětnému záměru má proběhnout zjišťovací řízení, oznamovatel učinil k tomu potřebné kroky, tj. zpracoval oznámení podle § 6 odst. 4 zákona EIA. V návaznosti na zahájení zjišťovacího řízení pak bylo přerušeno řízení vedené u OBÚ, jehož předmětem byla změna následného způsobu úpravy šterkopísků ze suchého třídění na mokrý úpravárenský proces, nicméně již došlo k tomu, že některá dílčí rozhodnutí, která měla podle zákona EIA teprve navazovat na zjišťovací řízení, případně posouzení vlivů záměru na životní prostředí (pokud by ze zjišťovacího řízení takový požadavek vzešel), již byla vydána a související stavby, bez jejichž existence by nebylo možné záměr realizovat (zejména akumulční a sedimentační jímka), již byly povoleny.
94. Soud je stejně jako žalobce přesvědčen, že ve vztahu k předmětnému záměru nebylo postupováno v souladu s účelem právní úpravy posouzení vlivů na životní prostředí.

Přestože je totiž deklarovaným záměrem „pouze“ změna technologie úpravy vytěžené suroviny, realizace tohoto záměru by nebyla možná bez dalších změn v zájmovém území, které však již proběhly. K tomu je nutno uvést, že na rozdíl od rozhodnutí o povolení těžby, které bylo vydáno v návaznosti na závěry zjišťovacího řízení z roku 2004, nelze pravomocná rozhodnutí ke stávkám a úpravám, jež se záměrem nyní posuzovaným nezbytně souvisejí, a je tak fakticky nutné je v tomto ohledu považovat za dílčí součásti tohoto záměru, považovat za „povolené záměry“ ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA. O takové záměry se totiž nemůže jednat z toho důvodu, že rozhodnutí vedoucí k jejich realizaci nebyla vydána v řízeních navazujících na posouzení předmětného záměru z hlediska zákona EIA, nýbrž ještě předtím, byť jejich existenci samozřejmě popřít nelze, stejně jako nelze popřít a ignorovat pravomocná rozhodnutí, jež byla předpokladem jejich existence.

95. Otázkou je, jaké závěry z tohoto vadného postupu vyvozovat pro probíhající zjišťovací řízení, jehož smyslem je posouzení, zda záměr může mít významné dopady do životního prostředí. Tento záměr je přitom nutno vnímat jako komplex změn, k nimž mělo a má v zájmovém území dojít za účelem realizace záměru spočívajícího ve změně technologie úpravy vytěžené suroviny. Jakkoli totiž ony úpravy a změny související se záměrem samy o sobě nejsou záměry, na něž by se zákon EIA (z důvodu, že nedosahují příslušných limitních hodnot) vztahoval, a fakticky tak mohou existovat i bez realizace změny technologie, smyslem jejich provedení je právě technologická změna v úpravě suroviny, neboť jsou do této technologie přímo zapojeny, jak ostatně vyplývá i z popisu technologického řešení záměru uvedeného ve výroku rozhodnutí MŽP. Za těchto okolností bylo nutné, aby ve zjišťovacím řízení nebylo od těchto dílčích úprav a staveb bez dalšího odhlíženo s tím, že již byly pravomocně povoleny a realizovány, nýbrž bylo nutné je vnímat jako širší součást oznámeného záměru a v tomto rozsahu o tomto záměru uvažovat. Jednoznačný závěr, zda tímto způsobem žalovaný postupoval, přitom nelze učinit jen na základě tvrzení žalovaného, že předmětné stavby byly již povoleny a nejsou součástí záměru, nýbrž tuto otázku musel soud k jednotlivým námitkám žalobce posoudit ve vazbě na obsah oznámení, z něhož zjišťovací řízení vycházelo, a s přihlédnutím k obsahu napadeného rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím MŽP).
96. Nutno uvést, že ve zpracovaném oznámení je s těmito dílčími součástmi záměru pracováno a nebylo od nich odhlíženo, neboť záměr (změnu těžby spočívající v mokré úpravě suroviny) nelze bez těchto součástí záměru (zejména vytvoření jímek) realizovat; jedná se o součásti technologického řešení záměru. Stejně tak v rozhodnutí MŽP jsou tyto dílčí součásti záměru alespoň parciálně zohledněny a reflektovány, a to ve vazbě na již vydaná povolení a podmínky v nich uvedené. Z posouzení napadeného rozhodnutí jako celku, ve spojení s rozhodnutím MŽP, tak nelze (být s vědomím dílčích nedostatků odůvodnění) přisvědčit námitce žalobce, že při hodnocení záměru nebyla vzata v úvahu změna technologie úpravy suroviny včetně změn a staveb v zájmovém území, jež s tímto záměrem úzce souvisejí.
97. Poukazoval-li žalobce na to, že nelze vyloučit negativní vliv předmětného záměru na NPP v budoucnu, neboť sedimentační jímka, která je funkční součástí záměru, je umístěná od koryta říčky Plesná cca 160 m, tato skutečnost nebyla v oznámení záměru zastírána a žalovanému byla známa. Jakkoli soud považuje za jisté procesní pochybení žalovaného, že o předmětném záměru nebyl přímo informován příslušný orgán ochrany (Správa CHKO

Slavkovský les), byla tato vada zhojena tím, že v průběhu odvolacího řízení oznamovatel do spisu předložil odborné stanovisko Regionálního pracoviště správy CHKO Slavkovský les ze dne 7.12.2018, v němž se mj. konstatuje, že v průběhu let 2017 a 2018, kdy je NPP Bublák a niva Plesné vyhlášen, nebyl pozorován žádný negativní vliv provozovny pískovny Milhostov na předmět ochrany. Z tohoto sdělení přitom nevyplývají žádné obavy příslušného orgánu, že by předmětný závěr mohl v budoucnu významně ovlivnit chráněný zájem (NPP).

98. Co se týká možnosti významného vlivu záměru ve vazbě na kumulaci vlivů s jinými záměry, resp. žalobcem zpochybněného závěru žalovaného, že kumulace z těžby a z expedice suroviny (výrobků) není předmětem tohoto oznámení záměru, ten vycházel z předpokladu, že objem plánované těžby zůstal oproti původnímu záměru nezměněn, a proto i expedice výrobků bude nadále probíhat beze změn. V oznámení záměru se na str. 15 uvádí, že *„v nejbližším okolí zájmového území se nacházejí zejména zemědělsky obhospodařované pozemky a náletovou vegetací (dřevinami) zarostlé plochy. V souvislosti s běžným hospodařením v daném území ke kumulaci vlivů nedojde, stejně jako k ní nedocházelo v minulosti při suché úpravě za sucha“*. Na stejném místě jsou pak uvedeny dva záměry, které zpracovatel oznámení dohledal v informačním systému EIA ke dni 10.10.2017 a ve vztahu k nimž zpracovatel oznámení dospěl k uvedenému závěru. Žalobce přitom ani v průběhu zjišťovacího řízení ani v žalobě nepoukázal na případné další záměry, ve vztahu k nimž by měly být kumulační vlivy záměru zohledněny.
99. Žalobce dále namítl, že MŽP nerespektovalo závěry uvedené v rozhodnutí ministra o prvním rozkladu žalobce ze dne 26.6.2018, č.j. MŽP/2018/430/302, z nichž podle žalobce vyplývalo, že záměr měl být posouzen nejen jako změna technologie, ale také jako změna původního záměru. Pro účely posouzení této námitky soud cituje z odůvodnění prvního rozhodnutí ministra o rozkladu žalobce: *„Dospěl jsem tak k závěru, že z předmětného rozhodnutí sice vyplývá, že se údajně jedná pouze o změnu již povoleného záměru, která spočívá ve změně úpravy technologie suroviny, současně se však v tomto rozhodnutí argumentuje ve vztahu k pokračování těžby v pískovně Milhostov, kde proběhly od roku 2004 stavební úpravy s předpokládanou dobou těžby až do roku 2047. Tyto skutečnosti způsobují rozpor výrokové části a odůvodnění předmětného rozhodnutí...Předmětné rozhodnutí totiž neobstojí požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu...Předmětný záměr by měl být ze strany ministerstva znovu posouzen ve zjišťovacím řízení na základě oznámení tohoto záměru z listopadu 2017 (...) a to nejen jako změna používané technologie, ale také jako změna samotného původního záměru, kde proběhly od roku 2004 stavební úpravy s předpokládaným prodloužením samotné těžby až do roku 2047. Z hlediska naplnění účelu zákona EIA nelze totiž opominout, že původní záměr z roku 2004 by jako nový záměr podléhal posouzení podle bodu 79 přílohy č. 1 zákona EIA. Na základě argumentace předmětného rozhodnutí nelze dospět k jednoznačnému závěru, zda by předmětem zjišťovacího řízení podle ustanovení § 7 zákona EIA neměly být také další změny původního záměru (pokračování těžby v pískovně až do roku 2047 se změněnou technologií, navýšení maximální roční kapacity těžby z 300 000 t za rok na 500 000 t za rok, vliv pokračování těžby se změněnou technologií na Národní přírodní památku Bublák a nivu Plesné, kumulace vlivů s jinými záměry apod.) (...) Odůvodnění předmětného rozhodnutí spočívá na nesprávném předpokladu, že v roce 2004 byla podle zákona EIA posouzena maximální roční kapacita pískovny Milhostov ve výši 500 000 t za rok. Ve skutečnosti se uvádí v závěru zjišťovacího řízení z roku 2004 maximální roční kapacita 300 000 t za rok. Pokud došlo rozhodnutím báňského úřadu v roce 2004 k povolení maximálního*

objemu těžby do 500 000 t za rok, nelze nijak podpořit argumentaci předmětného rozhodnutí ministerstva, že takový postup je z hlediska účelu zákona EIA akceptovatelný, aniž by došlo ve zjišťovacím řízení k zohlednění této skutečnosti. (...) Dále by se mělo ministerstvo znovu zabývat tím, že ze stanoviska ministerstva ze dne 6.9.2017, č.j. MZP/2017/710/688, lze dovodit, že navrhovaná změna předmětného záměru (zavedení nové mokré úpravy suroviny) představuje takovou změnu stávající technologie v pískovně Milhostov, která by mohla vyvolat nové neposouzené negativní vlivy záměru na některé ze složek životního prostředí“.

100. Soud k tomu uvádí, že z prvního rozhodnutí ministra, jímž bylo zrušeno první rozhodnutí MŽP, je zřejmý požadavek na doplnění odůvodnění, resp. jeho uvedení do souladu s výrokem rozhodnutí ve zjišťovacím řízení. Nevyplyvá z něj požadavek na to, jaký má být závěr zjišťovacího řízení. Ministr zde poukázal na skutečnosti, které byly ve zjišťovacím řízení zohledněny a ministerstvo se jimi zabývalo. Z hlediska soudního přezkumu je však klíčový obsah napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím MŽP. Tvrzení žalobce, že žalovaný porušil § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož má odvolací správní orgán nesprávné nebo nezákonné rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, by bylo na místě, pokud by žalovaný shledal přezkoumávané rozhodnutí nesprávným nebo nezákonným; k takovému závěru však žalovaný nedospěl, a proto podle žalobcem odkazovaného ustanovení nepostupoval.

K bodu b) – nezohlednění skutečnosti, že původní záměr by nyní podléhal posouzení vlivů

101. K námitce žalobce poukazující na to, že původní záměr by byl dle současné právní úpravy posuzován z hlediska svých vlivů na životní prostředí obligatorně, se soud vyjádřil již výše, když uvedl, že tato skutečnost byla správně zohledněna jako jeden z důvodů, proč byl předmětný záměr posuzován ve zjišťovacím řízení. Právě takový postup požadovalo MŽP i ve svém vyjádření ze dne 6.9.2017 a vydání napadeného rozhodnutí je důkazem toho, že požadované zjišťovací řízení proběhlo.

K bodu c) – nezohlednění dopadů záměru do krajinného rázu

102. Žalobce dále namítal, že ve zjišťovacím řízení nebyly řádně zohledněny možné dopady záměru do krajinného rázu. Pokud dle oznámení záměru (str. 36 a 51) v krajině převládají pole (37,5 %), lesy (30 %) a zatravněné plochy (21 %), je dle žalobce výraznou změnou v krajině, pokud se v ní namísto toho nově objeví vodní plochy o rozloze téměř 1 ha. V odůvodnění rozhodnutí MŽP se k této námitce odkazuje na kapitolu D.1.8 oznámení záměru, kde jsou skutečně vlivy na krajinný ráz hodnoceny. Toto hodnocení zahrnuje dle názoru soudu částečně i odpověď na žalobcem namítaný vznik vodních ploch (sedimentační a akumulací jímky), neboť se zde uvádí, že „(u)místění technologické linky, deponií výrobků a doprovodných objektů do již vytěžených částí pískovny, které jsou zahloubeny pod okolní rostlý terén, nepředstavují z hlediska potenciálního ovlivnění krajinného rázu nepřijatelný zásah. (...) Technologie a doprovodné objekty jsou tedy viditelné pouze v prostoru vlastní pískovny a v jejím bezprostředním okolí. Významnější vizuální dopady v okolní krajině tak lze v tomto ohledu vyloučit atd.“ MŽP pak k tomu v odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že vliv doprovodných staveb na krajinný ráz byl odsouhlasen v povolenacích řízeních k těmto stavbám, a dále že dočasně dochází ke změně ve prospěch ekologicky stabilních vodních ploch oproti původním labilním vodním plochám.

103. Se žalobcem lze nicméně souhlasit v tom, že konstatování ministra na str. 8 napadeného rozhodnutí, že „realizace staveb v původním záměru Pískovny Milhostov nijak nesouvisí s posuzováním předmětného záměru podle zákona č. 100/2001 Sb.“, je zcela chybné. Jak již soud uvedl výše, přestože doprovodné stavby již byly povoleny, s posuzovaným záměrem mají úzkou souvislost. Co se však týká námitky neposouzení existence vzniklých vodních ploch (jímek) do krajinného rázu, lze s ohledem na obsah oznámení ve spojení s vypořádáním této námitky v odůvodnění rozhodnutí MŽP, jakož i z charakteru umístění záměru považovat za správný závěr, že z hlediska dopadů do krajinného rázu se nejedná o záměr problematický, tj. s možnými významnými dopady do životního prostředí.

K bodu d) – vlivy v důsledku vyšší poptávky po surovině

104. Žalobce namítal, že ve zjišťovacím řízení měly být zohledněny vlivy související s expedicí suroviny, která bude po mokré úpravě kvalitnější, a proto i poptávka po této surovině bude vyšší. Podle žalobce se tak logicky musí zvýšit vlivy celého provozu pískovny na životní prostředí, ať již v důsledku samotného provozu těžebních a úpravárenských strojů či v důsledku zvýšené dopravy.
105. V odůvodnění rozhodnutí je k této námitce uvedeno (na str. 23), že „Realizace záměru neznamena ani žádnou změnu v dopravě výrobků po stávající veřejné síti komunikací. Nedojde k navýšení celkového ročního objemu expedice, ke změně intenzit nebo ke změně v expedičních trasách nad povolené množství. Vliv samotné těžby a dopravy s ní související byl předmětem zjišťovacího řízení v roce 2004 a vyhodnocen z hlediska jeho vlivů na životní prostředí jako přijatelný. Podle soudu je takovéto vypořádání odvolací námitky žalobce, jež se shoduje s námitkou žalobní, dostačující. Vlivy související s expedicí vytěžené suroviny se odvíjejí od poptávky po této surovině, přičemž i pokud by ve vztahu k posuzovanému záměru byla po surovině získané na základě mokré úpravy vyšší poptávka, bude stejně limitována maximální možnou roční produkcí. Každoročně tak bude moci být expedováno maximálně 500 000 tun suroviny ročně, což je množství, které bylo v tomto ohledu předmětem zjišťovacího řízení v roce 2004 (jak vyplývá z oznámení tohoto původního záměru). K tomu je nutno podotknout, že součástí oznámení záměru je rozptylová studie (Ing. Závodský, říjen 2017), která hodnotila vedle emisí z pískovny (včetně třídící linky) též emise z vyvolané dopravy, a to jak z dopravy vnitroareálové, tak expediční, a to při roční výši produkce 500 000 tun. Emisní vlivy z dopravy tedy byly v tomto ohledu předmětem posouzení záměru ve zjišťovacím řízení. Oznamovatel záměru se pak (byť stručně) věnoval též hluku vyvolanému dopravou (na str. 54).
106. Pokud žalobce, jak vyplynulo z doplňujícího dotazu soudu v rámci ústního jednání, považoval právě tuto skutečnost, tedy dostatečné nezvážení možných vlivů z expedice (dopravy) vytěžené suroviny, za stěžejní důvod, pro který je dle jeho názoru nezbytné provést komplexní posouzení vlivů na životní prostředí, soud má za to, že byla-li tato otázka předmětem oznámení v roce 2004 (a tedy předmětem zjišťovacího řízení v tomto roce) s negativním závěrem, v případě změny záměru, která setrvává na povoleném maximálním množství vytěžené suroviny, se nejedná o důvod k provedení posouzení vlivů této změny na životní prostředí. Jak ostatně vyplynulo ze spisového materiálu, žádný z dotčených správních úřadů takový požadavek v rámci svého vyjádření k záměru nevznášel.

K bodu e) – neposouzení zvýšení kapacity těžby

107. Podle žalobce byl původním zjišťovacím řízením posouzen záměr těžby písku pouze v rozsahu roční kapacity těžby 50 000-300 000 tun ročně, a pokud stávající záměr počítá s roční těžbou až 500 000 tun ročně, jedná se o změnu záměru, kterou bylo nutno posoudit ve zjišťovacím řízení, resp. která měla vést k dalšímu posouzení záměru.
108. V rozhodnutí MŽP, s jehož odůvodněním se žalovaný ztotožnil, je ve vztahu k této námitce (na str. 23) připuštěno pochybení. MŽP však zároveň poukázalo na to, že podle § 3 písm. m) zákona EIA je původní záměr již záměrem povoleným, byť pro takový objem roční těžby v závěru zjišťovacího řízení v roce 2004 odsouhlasen nebyl, a proto k této maximální výši bylo provedeno i posouzení v rámci oznámení záměru (Charouzek, 2017) a na uvedený objem těžby byl vydán i napadený závěr zjišťovacího řízení.
109. Jak již bylo uvedeno výše, i s ohledem na to, že závěr zjišťovacího řízení záměru těžby v roce 2004 uváděl jako maximální možnou roční kapacitu těžby 300 000 tun ročně, zatímco ve stejném roce byla povolena těžba s vyšší roční kapacitou (a tuto skutečnost žalovaný správně vyhodnotil jako pochybení), předmětný záměr musel projít na základě požadavku MŽP zjišťovacím řízením. K tomu je nutno dodat, že pokud by se hypoteticky nejednalo o povolený záměr těžby s maximální roční kapacitou 500 000 tun ročně, a předmětem zjišťovacího řízení by vedle změny technologie úpravy suroviny bylo i samotné navýšení maximální roční kapacity těžby o 200 000 tun ročně (což není), tato skutečnost by rovněž nebyla sama o sobě důvodem ke komplexnímu provedení posouzení vlivů na životní prostředí, neboť tato kapacita by nedosahovala limitních hodnot stanovených pro příslušný záměr v příloze č. 1 k zákonu EIA.
110. K uvedenému údajnému pochybení (rozdílu mezi stanovenou kapacitou těžby u posuzovaného a následně povoleného záměru těžby v roce 2004) soud nicméně považuje za vhodné uvést, že zatímco v závěru zjišťovacího řízení je skutečně vymezena plánovaná maximální kapacita těžby na 300 000 tun ročně, v oznámení k tomuto záměru se počítá s kapacitou až 500 000 tun ročně, nikoli s kapacitou nižší, a to hned na několika místech (v kapitole B. 2 se uvádí, že předpokládaná roční těžba bude mezi 300-500 kt v závislosti na odbytu, stejný údaj je i na str. 2 u základních údajů o záměru, na str. 3 a str. 11); jedná se tedy o zřetelnou (a nijak nezdůvodněnou) odlišnost oznámení od závěru zjišťovacího řízení z roku 2004. Lze se tak zamýšlet i nad možností, že pokud se v závěru zjišťovacího řízení objevuje (na jednom místě) číslo 50 000 – 300 000 tun ročně, ačkoliv podstatný limit záměru (objem těžby) byl na několika místech v oznámení vymezen až na 500 000 tun ročně, mohlo se u samotného závěru zjišťovacího řízení jednat i o písařskou chybu. Bez ohledu na tyto úvahy však není sporu o tom, že v návaznosti na tento závěr zjišťovacího řízení byla původnímu vlastníkovu prostoru povolena v navazujícím řízení v roce 2004 těžba o kapacitě až 500 000 tun ročně, což sice neodpovídalo kapacitě vymezené v závěru zjišťovacího řízení, nicméně jak již bylo uvedeno výše, se lze ztotožnit se závěrem žalovaného, že těžba šterkopísku o tomto objemu v dané lokalitě v roce 2004 je povoleným záměrem ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA, neboť byla vydána v návaznosti na předcházející negativní závěr zjišťovacího řízení k tomuto záměru.

K bodu f) – vada výroku rozhodnutí MŽP

111. K námitce žalobce, že výrok MŽP je vadný, soud uvádí, že tuto námitku žalobce neuplatnil v odvolacím řízení, takže žalovaný se s ní nemohl vypořádat. Se způsobem, jakým tak žalovaný učinil ve vyjádření k žalobě, se přitom soud mohl ztotožnit v tom ohledu, že tato formální vada (ve výroku MŽP je uvedeno, že „...nemá významný vliv...“, namísto správně „...nemůže mít významný vliv...“) nemůže mít sama o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí MŽP, neboť smysl a význam tohoto rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona EIA, jímž je stanovit, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, je z rozhodnutí MŽP zcela zřejmý. Nicméně je pravdou, že použití slovního spojení „nemůže mít“, nikoli slova „nemá“, by lépe odpovídalo účelu posouzení vlivů na životní prostředí, tj. zabývat se ještě před realizací záměru jeho možnými dopady na životní prostředí. K žalobcem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni soud uvádí, že nesprávná formulace ve výroku rozhodnutí vydaného ve zjišťovacím řízení ve věci přezkoumávané krajským soudem nebyla sama o sobě důvodem ke zrušení rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

112. Lze shrnout, že i přes shledaná dílčí pochybení je možné aprobovat závěr žalovaného, resp. MŽP, že předmětný záměr není třeba podrobit posouzení vlivů na životní prostředí, neboť ze zjišťovacího řízení nevyplynuly pochybnosti o tom, že významné dopady záměru na životní prostředí lze vyloučit. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
113. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu v řízení nevznikly.
114. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu